

Richard Bach - Ὁ Γλάρος Ἰωνάθαν

Εἰσαγωγικά

Ρίτσαρντ Μπάχ - Ὁ Γλάρος Ἰωνάθαν

Ἑλληνικὴ ἀπόδοση

Νὰ ἕνας καινούργιος ὑπέροχος πολίτης γιὰ τὸν θαυμάσιο ἐκεῖνο κόσμο ὅπου δεσπόζει ὁ «Μικρὸς Πρίγκηπας» τοῦ Σαιντ Ἐξυπερύ. Ὑποψιάζομαι πὼς ὅλοι ὅσοι θὰ ταξιδέψουν στοὺς κόσμους τοῦ γλάρου Ἰωνάθαν δὲν θὰ θέλουν πιά νὰ γυρίσουν πίσω.
EPNEΣΤ Κ. ΓΚΑΝ

«Ὁ Ρίτσαρντ Μπάχ πετυχαίνει δυὸ πράγματα μ' αὐτὸ τὸ βιβλίο. Μοῦ χαρίζει Ὅριζοντα. Μοῦ δίνει Νιάτα. Τὸν εὐγνωμονῶ καὶ γιὰ τὰ δυό.»

Ραίη Μπράντμπουρν

Ὅλοι ὅσοι λατρεύουν τὴν Ἐλευθερία... ὅσοι προχωροῦν μὲ πέταγμα ὅταν ξέρουν πὼς ἔχουν δίκιο... Ὅσοι χαίρονται νὰ κάνουν κάτι καλὰ (ἀκόμη κι ἂν εἶναι μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό τους)... Ὅσοι ξέρουν πὼς ὑπάρχουν κι ἄλλα πράγματα στὸν κόσμο ἐκτὸς ἀπ' αὐτὰ ποὺ φαίνονται: Ὅλοι αὐτοὶ θὰ πετοῦν πάντα μαζί μὲ τὸν γλάρο Ἰωνάθαν. Ἄλλοι πάλι, θὰ ξεφύγουν γιὰ λίγο σὲ μιὰ ὑπέροχη περιπέτεια, γεμάτη ὕψος κι ἐλευθερία. Εἴτε ἔτσι, εἴτε ἀλλοιῶς, εἶναι μιὰ σπάνια ἐμπειρία.

Ποιὸς εἶναι ὁ Ἰωνάθαν;

Νὰ ἡ ἀπορία! Ὁ μικρὸς Ἰωνάθαν δὲν εἶναι ἄραγε πάρα ἕνας ἀπλὸς γλάρος ποὺ μαθαίνει νὰ πετᾷ; Αὐτό, καὶ τίποτα ἄλλο; Εἶναι μονάχα ἕνα λευκὸ πουλὶ τῆς θάλασσας καὶ τῶν ἀνέμων;

Μὰ τότε πὼς ἐξηγεῖται νὰ τρέχουν ἑκατομμύρια ἄνθρωποι σ' ὅλον τὸν κόσμον νὰ ἀγοράσουν τὴν Ἱστορία του, νὰ συμμαριστοῦν τὴ δική του ἐμπειρία, καὶ νὰ τὸν ἀποθεώσουν; Γιατὶ βέβαια ὁ γλάρος Ἰωνάθαν δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ὁ πρῶτος, οὔτε ὁ τελευταῖος, ποὺ ἀντίκρουσε τὴ μαγεία τῶν αἰθέρων! Οὔτε ὁ πρῶτος —ἢ ὁ τελευταῖος— ποὺ ὄνειρεύτηκε τὴν ἐλευθερία...

Ἐπομένως, κάτι ἄλλο πρέπει νὰ εἶναι αὐτὸς ὁ Ἰωνάθαν.

«Εἶναι μιὰ βρώμικη ἱστορία», εἶπε ἕνας παπᾶς ἀπὸ τὴν Καλιφόρνια, «ἕνα βιβλίο ποὺ γκρεμίζει θεσμούς, καὶ ἀμφισβητεῖ τίς πιὸ ἱερές μας ἀξίες, κηρύσσοντας τὸ ἀχαλίνωτο πάθος τῆς ἐλευθερίας». Ἕνας ἄλλος ἱερωμένος τὸ σύστησε στοὺς ἐνορίτες του σὰν «εὐαγγέλιο ψυχικῆς

ἀνατάσεως». Μερικοί ἀναγνώστες πίστεψαν πὼς στὸν γλάρο Ἰωνάθαν κρύβεται ἡ ψυχὴ τῶν ἐλευθέρων. Ἄλλοι καυχήθηκαν πὼς ἀνακάλυψαν τὸν δικό τους κόσμο. Ὁ συγγραφέας Ραίη Μπράντμπουρυ εἶπε: «Ἀνακάλυψα στὸν Ἰωνάθαν τὰ μυστικὰ θεμέλια τῆς ψυχῆς μου».

Καὶ τὸ περιοδικὸ «Τάιμ» ρώτησε τὸν Ρίτσαρτ Μπάχ, τὸν πατέρα τοῦ Ἰωνάθαν: «Μήπως εἶστε σεῖς αὐτὸς ὁ γλάρος;» Γέλασε ὁ Μπάχ: «Ἐγώ;» εἶπε. «Κάθε ἄλλο! Ὁ Ἰωνάθαν βρίσκεται ἐκεῖ, ψηλά», κι ἔδειξε τὸν οὐρανό, «ἐνῶ ἐγὼ ἰδρῶνω ἐδῶ κάτω, χτυπιέμαι καὶ φτεροκοπῶ, κι ἀκόμη δὲν μπόρεσα νὰ πετάξω!» Τρόπος τοῦ λέγειν, φυσικά, γιατί ὁ Μπάχ εἶναι ὁ πιὸ δαιμόνιος, ὁ πιὸ «τρελός», ἀλλὰ καὶ ὁ πιὸ ἔμπειρος ἐρασιτέχνης ἀεροπόρος τῆς Ἀμερικῆς. Κι ὅσο γιὰ τὸν γλάρο του, αὐτὸς ἔχει «ἀπογειωθεί» ἐδῶ κι ἕνα χρόνο... πουλώνοντας κάπου 50.000 ἀντίτυπα τὴν ἡμέρα.

Ἕνα ἐπαναστατικὸ παραμῦθι

«Ἀπὸ μία ἄποψη», εἶπε ἕνας κριτικὸς τῆς Νέας Ὑόρκης, «αὐτὸς ὁ Ἰωνάθαν εἶναι ἕνα πελώριο μαρξιστικὸ παραμῦθι». Τὸ ζήτημα εἶναι ὅμως πὼς ξυπνᾶς ὕστερα ἀπὸ ἕνα τέτοιο παραμῦθι. Κατὰ τοὺς φίλους τοῦ Μπάχ, πιὸ ὄριμος. Κατὰ τοὺς ἐχθροὺς του, πιὸ συνεπαρμένος —καὶ ἴσως ἐπικίνδυνος. Γιατί ἄραγε ἀρνοῦνταν ὅλοι οἱ ἐκδότες τῆς Ἀμερικῆς ν' ἀναλάβουν αὐτὸ τὸ βιβλίο ἐπὶ τρία χρόνια; «Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω», εἶπε ἕνας ἀπ' αὐτούς, «ἂν εἶναι γιὰ παιδιὰ ἢ γιὰ μεγάλους».

Σὰν τὶς παράξενες πολύχρωμες πινακίδες τῶν ψυχοτέστ, ὁ γλάρος Ἰωνάθαν παίρνει ἄλλη μορφή, ἀνάλογα μὲ τὸν κάθε ἀναγνώστη. Ἡ ἐπιτυχία του ὅμως ὀφείλεται στὴν ἀπλότητα τοῦ μύθου καὶ τῆς ἀφήγησης. «Δὲν ξέρω τί ἤθελα νὰ πῶ μὲ τὸν Ἰωνάθαν», παραδέχτηκε ὁ Μπάχ. «Τὴν ὥρα πού τὸν ἔγραφα, τὸ χέρι μου πήγαινε μόνο του. Λὲς καὶ τὸ ἔσπρωχνε κάποιος ἄλλος. Ὅταν τὸ λέω αὐτό, μὲ ἀποκαλοῦν τρελό».

Ἴσως ὅμως οἱ ὁμορφες ἱστορίες νὰ μὴ γράφονται παρὰ μόνον ἔτσι: Ἀπὸ ἕνα χέρι πού τρέχει σὰν τρελό πάνω ἀπὸ χαρτί, ἀποτυπώνοντας σκέψεις ἀπλές, στοιχειώδεις, χωρὶς φραστικὰ πυροτεχνήματα, χωρὶς ἀκροβασίες, ἀλλὰ μὲ ἕνα περίεργο «βάθος».

ἝΗ... ὕψος;

Γιατὶ αὐτὸ τὸ «ἀναρχικὸ παραμῦθι» διαδραματίζεται στὰ ὕψη! Παίζεται σ' ἕνα ἐπίπεδο πολὺ πιὸ πάνω ἀπ' τὸ καθημερινό, κι ὅμως πολὺ πιὸ σίγουρο, πιὸ σταθερὸ καὶ αἰώνιο. Ἔχει νὰ κάνει, ἀσφαλῶς, μὲ τὶς δονήσεις μιᾶς χορδῆς, τεντωμένης ἀπ' τὴ μιὰ ἄκρη τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς ὡς τὴν ἄλλη. Κι ἂν γεννᾶει ἐρωτήματα, ἀμφιβολίες, καχυποψία στὸν πραγματιστὴ ἀναγνώστη, μαγεύει ὅμως τὸν νοῦ, καὶ ἠλεκτρίζει τὴ φαντασία... Κάτι τέτοιο, περίπου, εἶναι ὁ γλάρος Ἰωνάθαν.

*Στὸν πραγματικὸ Γλάρο Ἰωνάθαν,
πού ζεῖ στὸν καθένα μας*

Μέρος Πρώτο

Ήταν πρωί κι ό καινούργιος ήλιος λαμπύριζε χρυσαφένιος πάνω στους κυματισμούς μιās ήρεμης θάλασσας.

Ένα μίλι άπ' την άκτή, μιá ψαρόβαρκα έπαιζε με τó νερό, και τó σύνθημα να μαζευτεί τó σμήνος για πρόγευμα πέρασε σαν άστραπή στόν άέρα, και τότε ένα σύννεφο άπό χίλιους γλάρους ήρθε να παλέψει πονηρά για να έξασφαλίσει κάποια κομμάτια τροφής. Άρχιζε μιá καινούργια μέρα γεμάτη δουλειά. Πολύ πιό πέρα όμως, όλομόναχος, πετώντας μακριά άπ' τη βάρκα και την άκτή, ό Ιωνάθαν Λίβινγκστον Γλάρος συνέχιζε τις άσκήσεις του. Άπό ύψος έκατό πόδια, ψηλά στόν ουρανό, χαμήλωσε τά παλαμωτά του πόδια, σήκωσε τó ράμφος του και πάσχισε να επιβάλει στα φτερά του μιá όδυνηρή, δύσκολη, στριφτή καμπύλη. Μιá τέτοιá καμπύλη τού έπέτρεπε να πετάξει με μικρή ταχύτητα και τώρα πετούσε όλo και πιό άργά ώσπου ό άνεμος έγινε ένα ψιθύρισμα στó πρόσωπό του, ώσπου τó πέλαγο στάθηκε άκίνητο κάτω. Στένεψε τά μάτια του σε έντατική άυτοσυγκέντρωση, κράτησε την άνάσα του, με δύναμη θέλησε να δώσει... ένα... άκόμα... έκατοστό... κλίσης... στην καμπύλη. Ύστερα τά φτερά του ζάρωσαν, έχασε τόν έλεγχο κι' έπεσε.

Οί γλάροι, όπως ξέρετε, δέν χάνουν ποτέ τη σταθερότητα, δέν χάνουν ποτέ τόν έλεγχο τους. Να χάσουν τόν έλεγχο της πτήσης τους είναι γι' αυτούς ντροπή, είναι έξευτελισμός.

Όμως ό Ιωνάθαν Λίβινγκστον Γλάρος, πού δίχως ντροπή άπλωσε ξανά τις φτεροϋγες του πετώντας στην ίδια κείνη τρεμάμενη δύσκολη καμπύλη - όλo και πιό άργά, πιό άργά και πάλι χάνοντας τόν έλεγχο του - δέν ήταν ένα κοινό πουλί.

Οί περισσότεροι γλάροι δέ νοιάζονται να μάθουν παρά μόνο τά πιό βασικά πράγματα για τó πέταγμα — πώς να πετούν άπ' την άκτή στην τροφή τους και πίσω πάλι. Για τούς

περισσότερους γλάρους σημασία δεν ξέχει τὸ πέταγμα, ἀλλὰ τὸ φαγητό. Γιὰ τοῦτον, ὅμως, τὸ γλάρο σημασία δεν εἶχε τὸ φαγητό, ἀλλὰ τὸ πέταγμα. Πάνω ἀπὸ κάθε τι ἄλλο, ὁ Ἰωνάθαν Λίβινγκστον Γλάρος ἀγαποῦσε νὰ πετάει.

Ἕνας τέτοιος τρόπος σκέψης δεν ἦταν, καθὼς ἀνακάλυψε, τὸ καλύτερο μέσο γιὰ νὰ γίνεις ἀγαπητὸς στ' ἄλλα πουλιά. Ἀκόμα καὶ οἱ γονεῖς του ἔνιωθαν ἀπογοήτευση ὅταν ὁ Ἰωνάθαν περνοῦσε μέρες ὀλόκληρες μόνος, κάνοντας ἑκατοντάδες χαμηλές πτήσεις με ἀκίνητα φτερά, κάνοντας δοκιμές.

Δεν ἤξερε λόγου χάρη τὸ γιατί, ὅμως, ὅταν πετοῦσε πάνω ἀπ' τὸ νερό, σὲ ὕψος μικρότερο ἀπ' τὸ μισὸ ἄνοιγμα τῶν φτερῶν του, μπορούσε νὰ μείνει στὸν ἀέρα περισσότερο καὶ με μικρότερη προσπάθεια. Οἱ πτήσεις με ἀκίνητα τὰ φτερά του τέλειωναν ὄχι με τὸ συνηθισμένο πλατσούρισμα τῶν ποδιῶν στὴ θάλασσα, ἀλλὰ μ' ἓνα μακρὺ, πλατὺ αὐλάκι καθὼς ἄγγιζε τὴν ἐπιφάνεια με τὰ πόδια του ἀεροδυναμικὰ δεμένα πάνω στὸ κορμί του. Ὅταν ἄρχισε νὰ γλιστρᾷ γιὰ νὰ προσγειωθεῖ με μαζεμένα τὰ πόδια του στὴν παραλία, ὅταν δρασκέλιζε τὸ μῆκος τῆς γλίστρας του στὴν ἄμμο, οἱ γονεῖς του ἦσαν ἀλήθεια πολὺ ἀπογοητευμένοι.

«Γιατί Ἰων, γιατί;» ρωτοῦσε ἡ μάνα του. «Γιατί εἶναι τόσο δύσκολο, Ἰων, νὰ εἶσαι ὅπως ὅλα τ' ἄλλα πουλιὰ στὸ σμῆνος; Γιατί δεν μπορεῖς ν' ἀφήσεις τὸ χαμηλὸ πέταγμα στοὺς ἄλμπатρος, στοὺς πελεκάνους; Γιατί δεν τρῶς; Γιόκα μου, εἶσαι φτερὸ καὶ κόκαλο!».

«Μάνα, δὲ με πειράζει νᾶμαι φτερὸ καὶ κόκαλο. Θέλω μόνο νὰ ξέρω τί μπορῶ καὶ τί δὲ μπορῶ νὰ κατορθώσω στὸν ἀέρα. Τίποτ' ἄλλο. Θέλω νὰ ξέρω».

«Ἄκου ἐδῶ Ἰωνάθαν», εἶπε ὁ πατέρας του, ὄχι δίχως καλοσύνη. «Ὁ χειμῶνας πλησιάζει. Οἱ βάρκες θάναυ λιγιστὲς καὶ τ' ἀφρόψαρα θὰ κολυμποῦν βαθιά. Ἄν πρέπει κάτι νὰ μελετήσεις, μελέτα τὴν τροφή καὶ πῶς νὰ τὴν ἐξασφαλίσεις. Αὐτὴ ἡ ὑπόθεση με τὶς πτήσεις εἶναι πολὺ καλή, ἀλλὰ μιὰ πτήση μ' ἀκίνητα φτερά δεν τρώγεται. Τὸ ξέρεις. Μὴ ξεχνᾷς πῶς ἂν πετᾷς εἶναι γιὰ νὰ τρῶς».

Ὁ Ἰωνάθαν ἔσκυψε τὸ κεφάλι ὑπάκουα. Γιὰ λίγες μέρες προσπάθησε νὰ φερθεῖ ὅπως οἱ ἄλλοι γλάροι· προσπάθησε στ' ἀλήθεια, κρώζοντας καὶ πολεμώντας με τὸ σμῆνος γύρω στὶς ἀποβάθρες καὶ τὶς ψαρόβαρκες, βουτώντας πάνω σὲ ἀποκόμματα ψάρι καὶ ψωμί. Κι' ὅμως δεν τὰ κατάφερνε.

Δεν ἔχει κανένα νόημα, σκέφτηκε, ἀφήνοντας σκόπιμα νὰ πέσει, ἀφοῦ τὴν κέρδισε με χίλιους κόπους, μιὰ ἀντσούγια σ' ἓναν πεινασμένο γερογλάρο ποὺ τὸν κυνηγοῦσε. Θὰ μπορούσα ν' ἀσχοληθῶ ὅλ' αὐτὸ τὸ διάστημα μαθαίνοντας νὰ πετᾶω. Ἔχει τόσα νὰ μάθει κανεῖς!

Καὶ πολὺ σύντομα ὁ Ἰωνάθαν Γλάρος ξανάφυγε μόνος πάλι, πέρα στ' ἀνοιχτά, πεινασμένος, εὐτυχισμένος, μαθαίνοντας.

Θέμα ἦταν ἡ ταχύτητα, καὶ με μία βδομάδα ἐξάσκηση ἔμαθε γιὰ τὴν ταχύτητα πολλὰ περισσότερα ἀπὸ τὸν πιὸ γρήγορο γλάρο στὸν κόσμο.

Από χίλια πόδια ύψος, άφοῦ κουνούσε τὰ φτερά του ὅσο πιὸ δυνατὰ μπορούσε, ξεκινούσε μίαν ἀκάθεκτη κατάδυση πρὸς τὰ κύματα, καὶ μάθαινε γιατί οἱ γλάροι δὲν κάνουν κάθετες καταδύσεις μ' ὄλη τους τὴν ὀρμὴ. Σ' ἔξη μόλις δευτερόλεπτα πετοῦσε μ' ἑβδομήντα μίλια τὴν ὥρα καὶ στὴν ταχύτητα αὐτὴ ἢ φτεροῦγα «παίζει», ὅταν βρίσκεται στὴν πάνω της κίνηση.

Αὐτὸ ἔγινε ξανὰ καὶ ξανὰ. Καθὼς ἦταν προσεχτικὸς, καὶ καθὼς δούλευε ἐξαντλώντας ὅλες του τὶς ἱκανότητες, ἔχανε τὸν ἔλεγχό του σὲ πολὺ μεγάλη ταχύτητα.

Ἀνέβαινε χίλια πόδια ψηλά. Μ' ὄλη του τὴ δύναμη πετοῦσε πρῶτα μπροστὰ, κι' ὕστερα μονομιᾶς, φτερουγίζοντας, ἄρχιζε τὴν κάθετη βουτιά. Τότε, κάθε φορά, ἢ ἀριστερὴ φτεροῦγα του ἔχανε τὸν ἔλεγχο στὴν πάνω κίνηση, κατακυλοῦσε κεῖνος ἀπότομα ἀριστερά, ἔχανε τὸν ἔλεγχο τῆς δεξιᾶς φτεροῦγας προσπαθώντας νὰ τὴν ἐπαναφέρει, καὶ τινάζόταν σὰν φωτιὰ σ' ἓνα τρελλὸ στριφτὸ κουτροβάλιασμα πρὸς τὰ δεξιὰ.

Ἦλη του ἢ προσοχὴ δὲν ἦταν ἀρκετὴ γιὰ νὰ ἐλέγξει ἐκείνη τὴν κίνηση τῆς φτεροῦγας. Προσπάθησε δέκα φορές, καὶ κάθε φορά, καθὼς ξεπερνοῦσε τὰ ἑβδομήντα μίλια τὴν ὥρα, γινόταν ξαφνικὰ μιὰ ἀνάκατη μάζα ἀπὸ φτερά, δίχως ἔλεγχο, ποὺ γκρεμιζόταν στὴ θάλασσα.

Τὸ κλειδί, σκέφτηκε στὸ τέλος, μούσκεμα ἀκόμα ἀπ' τὸ νερό, θὰ εἶναι νὰ κρατᾶς τὰ φτερὰ ἀκίνητα στὶς μεγάλες ταχύτητες - νὰ φτερουγίζεις ὡς τὰ πενήντα κι ὕστερα νὰ κρατᾶς τὰ φτερὰ ἀκίνητα.

Ξαναδοκίμασε ἀπὸ τὰ δυὸ χιλιάδες πόδια, κατακυλώντας στὴ βουτιά του, μὲ τὸ ράμφος ἴσια κάτω, τὶς φτεροῦγες ὀρθάνοιχτες καὶ σταθερὲς μόλις πάτησε τὰ πενήντα μίλια τὴν ὥρα. Χρειάστηκε τρομακτικὴ δύναμη, ἀλλὰ τὸ πέτυχε. Σὲ δέκα δευτερόλεπτα πέρασε σὰν καπνὸς ἐνενήντα μίλια τὴν ὥρα. Ὁ Ἰωνάθαν εἶχε πετύχει μιὰ παγκόσμια ἐπίδοση ταχύτητας γιὰ γλάρους!

Ἡ νίκη, ὅμως, δὲν βάσταξε πολὺ. Τὴ στιγμὴ ποὺ ἄρχισε τὴν ἀνάδυση, τὴ στιγμὴ ποὺ ἄλλαξε τὴ γωνία τῶν φτερῶν του, ἀντιμετώπισε τὴν ἴδια τρομακτικὴ ἀνεξέλεγκτη καταστροφή, ποὺ μὲ ταχύτητα ἐνενήντα μίλια τὴν ὥρα τὸν κτύπησε σὰν κεραυνός. Ὁ Ἰωνάθαν Γλάρος ἔσκασε στὸν ἀέρα καὶ γκρεμοτσακίστηκε πάνω σὲ μιὰ θάλασσα σκληρὴ σὰν πέτρα.

Ὅταν συνῆλθε εἶχε πιά νυχτώσει, κι' ἔπλεε στὸ φεγγαρόφωτο πάνω στὴν ἐπιφάνεια τοῦ πελάγου. Οἱ φτεροῦγες του ἦσαν σὰ κουρελιασμένα κομμάτια μολύβι, ἀλλὰ τὸ βάρος τῆς ἀποτυχίας ἦταν πάνω στὴν πλάτη του ἀκόμα πιὸ βαρὺ. Θᾶθελε, ἔτσι ἀδύναμος, τὸ βάρος νὰ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ τὸν παρασύρει ἀπαλὰ ὡς τὸ βυθό, καὶ νὰ τελειώσαν ὅλα.

Καθὼς βούλιαξε χαμηλὰ στὸ νερό, μιὰ παράξενη κούφια φωνὴ ἀντήχησε μέσα του. Δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ ξεφύγω. Εἶμαι γλάρος. Εἶμαι ἀπ' τὴν φύση μου περιορισμένος. Ἄν ἤμουν φτιαγμένος νὰ μάθω τόσα πολλὰ γιὰ τὸ πέταγμα θᾶχα διαγράμματα ἀντὶ γιὰ μυαλό. Ἄν ἤμουν φτιαγμένος νὰ πετάω σὲ τέτοιες ταχύτητες, θᾶχα μικρὲς φτεροῦγες ὅπως τὸ γεράκι καὶ θᾶτρωγα ποντίκια, ὄχι ψάρια. Ὁ πατέρας μου εἶχε δίκιο. Πρέπει νὰ τὶς ξεχάσω αὐτὲς τὶς

τρέλες. Πρέπει να πετάξω πίσω στο σμήνος και ν' άρκεσθώ σ' αυτό που είμαι, ένας φουκαριάρης γλάρος.

Η φωνή έσβησε, ό Ιωνάθαν συμφώνησε. Η θέση ενός γλάρου τη νύχτα είναι στη στεριά, κι από τούτη τη στιγμή, όρκίστηκε, θα γινόταν ένας φυσιολογικός γλάρος. Όλοι θάταν έτσι πιο εύτυχισμένοι. Κουρασμένος έφυγε απ' τὰ σκοτεινά νερά και πέταξε προς τη στεριά, κι εύγνωμονούσε τὰ όσα είχε μάθει για τὸ ξεκούραστο χαμηλὸ πέταγμα.

Όμως όχι, συλλογίστηκε. Πάει, τέλειωσα μ' ό,τι ήμουν, πάει, τέλειωσα μ' ό,τι έμαθα. Είμαι γλάρος όπως κάθε άλλος γλάρος και θα πετάω σὰ γλάρος. Κι' έτσι ανέβηκε με κόπο εκατὸ πόδια ψηλά και φτερούγισε πιο δυνατά, για να φτάση γρήγορα στην άκτή.

Ένωσε καλύτερα με τὴν απόφασή του να είναι μόνο ένα απλὸ μέλος στο σμήνος. Δεν θα ήταν πια δεμένος στη δύναμη που τον τράβηξε στη μάθηση, δεν θα υπήρχαν άλλες προκλήσεις κι άλλες άποτυχίες. Κι ήταν όμορφο να μη σκέφτεσαι, και να πετᾷ στο σκοτάδι προς τὰ φῶτα πάνω απ' τὴν άκτή.

Σκοτάδι! Η κούφια φωνή στρίγγλισε τρομαγμένη. Οί γλάροι ποτὲ δὲν πετοῦν στο σκοτάδι!

Ο Ιωνάθαν δὲν είχε τὴν προδιάθεση ν' ακούσει. Τί όμορφα που είναι, σκέφτηκε. Τὸ φεγγάρι και τὰ φῶτα να τρεμοσβήνουν πάνω στο νερό, και ν' απλώνουν μέσ' στη νύχτα φωτερὰ μονοπάτια, κι όλα τόσο ειρηνικά κι' ακίνητα...

Κατέβα! Οί γλάροι δὲν πετοῦν ποτὲ στα σκοτεινά! Άν ήσουν φτιαγμένος για να πετᾷ στο σκοτάδι θὰ 'χες μάτια κουκουβάγιας! Θὰ 'χες σχεδιαγράμματα στο κεφάλι σου, όχι μυαλό! Θὰ 'χες κοντὰ φτερὰ όπως τὸ γεράκι!

Έκει, μέσα στη νύχτα, εκατὸ πόδια ψηλά στον άέρα, ό Ιωνάθαν Λίβινγκστον Γλάρος έπαιξε τὸ μάτι. Ο πόνος του, οί αποφάσεις του έγιναν καπνός. Κοντὰ φτερά. Κοντὰ φτερὰ όπως τὸ γεράκι! Νὰ ή λύση! Τί βλάκας που ήμουν! Μοῦ άρκεϊ ένα τόσο δὰ φτερό, άρκεϊ ν' αναδιπλώσω τις φτεροῦγες μου και να πετάω μόνο με τις άκρες τους! Κοντὰ φτερά!

Ανέβηκε δυὸ χιλιάδες πόδια πάνω απ' τὴ σκοτεινὴ θάλασσα και δίχως να συλλογιστεϊ οὔτε στιγμή τὴν άποτυχία ή τὸ θάνατο, έφερε τὸ μπρὸς μέρος τῆς κάθε του φτερούγας σφιχτὰ πάνω στο σῶμα του, άφησε μόνο σὰ στενὰ λεπίδια τις άκρες τους να ξεπεταχτοῦν στον άέρα, και έπεσε σὲ κάθετη πτήση.

Ο άερας μούγγριζε σὰ θεριὸ στο κεφάλι του. Έβδομήντα μίλια τὴν ὠρα, ενενήντα, εκατὸν εϊκοσι και πιο γρήγορα ακόμα. Τώρα ή πίεση τοῦ άερα, στα εκατὸ σαράντα μίλια τὴν ὠρα, ήταν πολὺ λιγότερη απ' ό,τι πριν στα έβδομήντα, και με μιὰ ελάχιστη στροφή στις άκρες τῶν φτερῶν του βγήκε άνετα απ' τὴν κατάδυσή του και τινάχτηκε προς τὰ πάνω, μακριὰ απ' τὰ κύματα, σὰ μιὰ σταχτιὰ ὀβίδα στο φεγγαρόφωτο.

Ἐκλεισε σχεδὸν ὀλότελα τὰ μάτια του ἀπέναντι στὸν ἄνεμο κι' ἔνιωσε χαρά. Ἐκατὸ σαράντα μίλια τὴν ὥρα! καὶ μὲ ἀπόλυτο ἔλεγχο! Ἄν βουτήξω ἀπὸ τὰ πέντε χιλιάδες πόδια, ἀντὶ ἀπὸ τὰ δυὸ χιλιάδες, πόσο γρήγορα ἄραγε...

Οἱ προηγούμενοι ὄρκοι του ξεχάστηκαν, σκορπίστηκαν μακριὰ μέσα στὸ μεγάλο γρήγορο ἄνεμο. Κι' ὅμως δὲν ἔνιωσε ἔνοχος, καθὼς καταπατοῦσε τὶς ὑποσχέσεις πού ὁ ἴδιος εἶχε δώσει. Τέτοιες ὑποσχέσεις εἶναι μόνο γιὰ τοὺς γλάρους πού ἀποδέχονται τὰ συνηθισμένα. Ὅποιος ἀρίστευσε μαθαίνοντας, δὲν χρειάζεται τέτοιες ὑποσχέσεις.

Μὲ τὴν ἀνατολή, ὁ Ἰωνάθαν Γλάρος ἄρχισε πάλι τὴν ἐξάσκησή του. Ἀπὸ ὕψος πέντε χιλιάδες πόδια οἱ ψαρόβαρκες ἦσαν βουλίτσες πάνω στὸ λεῖο γαλανὸ νερό, τὸ Σμήνος στὸ Πρόγευμα ἓνα ἀχνὸ σύννεφο ἀπὸ μικροσκοπικὰ σκονάκια, νὰ στροβιλίζονται. Ἦταν ζωντανός, τρέμοντας λίγο ἀπὸ χαρά, περήφανος πού κυριαρχοῦσε τώρα πάνω στὸ φόβο του. Ὑστερα δίχως ἐπισημότητες μάζεψε τὶς φτεροῦγες του, ἄπλωσε τὶς κοντὲς λοξὲς ἄκρες τῶν φτερῶν του καὶ βούτηξε ἀμέσως πρὸς τὴ θάλασσα. Ὅταν πέρασε τὶς τέσσερις χιλιάδες πόδια, εἶχε φτάσει τὴν ὀριακὴ ταχύτητα, ὁ ἀέρας ἦταν ἓνα στέρεο φράγμα ἤχου ἀπέναντι στὸ ὅποιο δὲν μπορούσε νὰ κινηθεῖ πιὸ γρήγορα. Πετοῦσε τώρα ἴσια κάτω, μὲ ταχύτητα διακόσια δεκατέσσερα μίλια τὴν ὥρα. Ξεροκατάπιε, γιατί ἤξερε πὼς ἂν τὰ φτερά του ἄνοιγαν σ' αὐτὴ τὴ ταχύτητα, θὰ γινόταν ἓνα ἑκατομμῦριο κομματάκια γλάρου. Ἡ ταχύτητα ὅμως ἦταν δύναμη, καὶ ἡ ταχύτητα ἦταν χαρά, καὶ ἡ ταχύτητα ἦταν ἀπόλυτη ὁμορφιά.

Ἄρχισε τὴν ἀνάσχεση στὰ χίλια πόδια, οἱ ἄκρες τῶν φτερῶν του ἔτριζαν κι' ἄναβαν σ' αὐτὸ τὸν τρομακτικὸ ἄνεμο, ἡ βάρκα καὶ τὸ πλῆθος τῶν γλάρων ἔρχονταν κατὰ πάνω του καὶ μεγάλωναν μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα, πάνω στὸ δρόμο του.

Δὲν μπορούσε νὰ σταματήσει· δὲν ἤξερε ἀκόμα οὔτε πὼς νὰ στρίψει μ' αὐτὴ τὴν ταχύτητα.

Ἡ σύγκρουση θὰ σήμαινε ἀκαριαῖο θάνατο. Κι' ἔτσι ἔκλεισε τὰ μάτια του.

Συνέβηκε κεῖνο τὸ πρωί, τότε, μόλις μετὰ τὸ ξημέρωμα, ὁ Ἰωνάθαν Λίβινγκστον Γλάρος νὰ περάσει σὰ σφαῖρα ἀπ' τὸ κέντρο ἀκριβῶς τῆς συνάθροισης γιὰ Πρόγευμα τοῦ Σμήνου, σὰν ἀστραπὴ μὲ διακόσια δώδεκα μίλια τὴν ὥρα, μὲ τὰ μάτια κλειστά, σ' ἓνα ἄγριο βουητὸ ἀπὸ ἀέρα καὶ φτερά. Ὁ Γλάρος Τύχη τοῦ χαμογέλασε γιὰ μιὰ φορὰ καὶ κανένας δὲ σκοτώθηκε.

Ὅταν πιά σήκωσε τὸ ράμφος του πρὸς τὸν οὐρανὸ, ἐξακολουθοῦσε νὰ κινεῖται σὰ πύρινη σφαῖρα μὲ ταχύτητα ἑκατὸν ἐξήντα μίλια τὴν ὥρα. Ὅταν σιγὰ σιγὰ ἔφτασε στὰ εἴκοσι μίλια καὶ ἄπλωσε ξανὰ ἐπιτέλους τὰ φτερά του, ἡ βάρκα ἦταν σὰ ψίχουλο πάνω στὴ θάλασσα, τέσσερις χιλιάδες πόδια κάτω. Σκέφτηκε τὸ θρίαμβο. Ὁριακὴ ταχύτητα! Ἐνας γλάρος πετᾷ μὲ ταχύτητα διακόσια δέκα τέσσερα μίλια τὴν ὥρα! Ἦταν μιὰ Κατάκτηση, ἦταν ἡ πιὸ μεγάλη, ἡ μοναδικὴ στιγμή στὴν ἱστορία του Σμήνου, καὶ κείνη τὴ στιγμή μιὰ καινούργια ἐποχὴ ἄνοιξε γιὰ τὸν Ἰωνάθαν Γλάρο. Ἀφοῦ πέταξε στὸ ἐρημικὸ τόπο τῆς ἐξάσκησής του, διπλώνοντας τὰ φτερά του γιὰ νὰ βουτήξει ἀπὸ ὄχτῳ χιλιάδες πόδια, βάλθηκε ἀμέσως ν' ἀνακαλύψει πὼς νὰ στρίβει.

Ανακάλυψε πώς ένα και μόνο ακρινό φτερό αν κινηθεί ανά χιλιστό, προκαλεί μία όμαλη μεγαλόπρεπη καμπύλη σε τρομαχτική ταχύτητα. Πριν το μάθει αυτό, ωστόσο, ανακάλυψε πώς αν κουνήσει περισσότερα από ένα φτερό σ' αυτή την ταχύτητα, στροβιλίζεσαι σά σφαίρα όπλου... Και ο Ίωνάθαν είχε έτσι γίνει ο πρώτος ακροβάτης του αέρα, πριν από κάθε άλλο γλάρο στον κόσμο.

Δεν έχασε καιρό κείνη τη μέρα σε κουβέντες με άλλους γλάρους αλλά συνέχισε να πετᾷ ὅσπου νύχτωσε. Ανακάλυψε την ακροβατική στροφή, την άργη περιστροφή, την άναποδη στροφή, τὸ στροβίλισμα, τὴν τούμπα.

Όταν ο Ίωνάθαν Γλάρος ἔφτασε κοντὰ στὸ Σμήνος στὴν παραλία, ἦταν νύχτα βαθιά. Ἦταν ζαλισμένος καὶ φοβερὰ κουρασμένος. Κι' ὅμως ἀπ' τὴ χαρὰ του προσγειώθηκε με ἀκροβασία καὶ πραγματοποιώντας λίγο πριν ἀγγίξει τὸ ἔδαφος, μιὰ ξαφνικὴ ἀπότομη περιστροφή.

Όταν μάθουν, σκέφτηκε, τὴν Κατάκτηση θὰ ξετρελαθοῦν ἀπὸ χαρὰ. Πόσο πιὸ πλούσια γίνεται τώρα ἡ ζωὴ μας! Ἀντὶ γιὰ τὸ μονότονο κοπιαστικὸ πηγαινε κι' ἔλα στὶς ψαρόβαρκες, ὑπάρχει ἓνα νόημα στὴ ζωὴ! Μποροῦμε νὰ ξεπεράσουμε τὴν ἄγνοια, μποροῦμε ν' ἀναγνωρίζουμε τὸν ἑαυτό μας σὰν ὄντα ξεχωριστά, ἔξυπνα καὶ ἐπιδέξια. Μποροῦμε νὰ εἴμαστε λεύτεροι! Μποροῦμε νὰ μάθουμε νὰ πετοῦμε!

Τὰ χρόνια μπροστὰ του ἀντηχοῦσαν καὶ λαμπύριζαν γεμάτα ὑποσχέσεις.

Οἱ Γλᾶροι ἦταν μαζεμένοι στὴ Συνάθροιση τοῦ Συμβουλίου ὅταν προσγειώθηκε καὶ καθὼς φαίνεται ἦταν ἐκεῖ συγκεντρωμένοι ἀπὸ ὦρα. Γιατί, πραγματικά, περίμεναν.

«Ίωνάθαν Λίβινγκστον Γλᾶρε! Στάσου στὸ Κέντρο!». Τὰ λόγια τοῦ Γέροντα ἀκούστηκαν με μία φωνὴ ὑπέρτατης ἐπισημότητας. «Στάσου στὸ Κέντρο» σήμαινε μόνο μεγάλη ντροπὴ ἢ μεγάλη τιμὴ. Στὸ Κέντρο γιὰ Τιμὴ ἦταν ὁ τρόπος, με τὸν ὅποιο διακρίνονταν οἱ πιὸ μεγάλοι ἀρχηγοὶ τῶν γλάρων. Μὰ φυσικά, σκέφτηκε, στὸ Πρόγευμα τοῦ Σμήνου σήμερα τὸ πρωὶ εἶδαν τὴν Κατάκτηση! Ἐγὼ ὅμως δὲν θέλω τιμές. Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ γίνω ἀρχηγός. Θέλω μόνο νὰ μοιραστῶ ὅ,τι ἀνακάλυψα, νὰ δείξω τοὺς ὀρίζοντες ποὺ ἀπλώνονται μπροστὰ μας. Ἔκανε ἓνα βῆμα μπρός.

«Ίωνάθαν Λίβινγκστον Γλᾶρε», εἶπε ὁ Γέροντας, «στάσου στὸ Κέντρο γιὰ Ντροπὴ νὰ σὲ δοῦν οἱ σύντροφοί σου γλᾶροι!».

Ἦταν σὰ νὰ τὸν εἶχαν χτυπήσει με σανίδα. Τὰ γόνατά του λύγισαν, τὰ φτερά του ζάρωσαν, τ' αὐτιά του βούιζαν. Στὸ Κέντρο γιὰ Ντροπή; Ἀδύνατο!

Ἡ Κατάκτηση! Δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν! Κάνουν λάθος, λάθος!

«...γιὰ τὴν ἐπικίνδυνη ἀνευθυνότητά του», ἡ σοβαρὴ φωνὴ ἀντηχοῦσε, «ποὺ καταπατᾷ τὴν ἀξιοπρέπεια καὶ τὴν παράδοση τῆς οἰκογένειας τῶν Γλάρων»...

Νὰ σταθεῖ στὸ Κέντρο γιὰ Ντροπὴ σημαίνει πὼς θὰ τὸν διώξουν ἔξω ἀπ' τὴν κοινωνία τῶν γλάρων, ἀπόβλητο σὲ μοναχικὴ ζωὴ στοὺς Πέρα Βράχους.

«...κάποια μέρα, Ἰωνάθαν Λίβινγκστον Γλάρε, θὰ μάθεις πὼς ἡ ἀνευθυνότητα δὲν ἀποδίδει. Ἡ ζωὴ εἶναι τὸ ἄγνωστο κι' αὐτὸ πὸν παραμένει ἄγνωστο· ἓνα μόνο εἶναι γνωστό: πὼς ἐρχόμαστε στὸν κόσμον τοῦτο γιὰ νὰ τρῶμε, γιὰ νὰ παραμείνουμε ζωντανοὶ ὅσο μποροῦμε περισσότερο».

Ἕνας γλάρος δὲν ἀντιμιλᾷ ποτὲ στὸ Συμβούλιο τοῦ Σμήνου, ἀλλὰ ἡ φωνὴ τοῦ Ἰωνάθαν ξέσπασε. «Ἀνευθυνότητα; Ἀδέλφια μου!» φώναξε. «Ποιὸς εἶναι πιὸ ὑπεύθυνος ἀπὸ τὸ γλάρο πὸν ἀνακαλύπτει κι' ἀκολουθεῖ ἓνα νόημα, ἓναν ἀνώτερο σκοπὸ στὴ ζωὴ; γιὰ χίλια χρόνια τσαλαβουτοῦμε ψάχνοντας νὰ βροῦμε ψαροκεφαλές, ἀλλὰ τώρα ἔχουμε ἓνα σκοπὸ στὴ ζωὴ - νὰ μάθουμε, ν' ἀνακαλύψουμε, νὰ 'μαστε λεύτεροι! Δῶστε μου μιὰ εὐκαιρία μόνο, ἀφήστε με νὰ σᾶς δείξω τί ἀνακάλυψα...».

Τὸ Σμήνος θαρρεῖς πὼς ἦταν πέτρινο.

«Δὲν ἀνήκεις πιά στὴν Ἀδελφότητα» φώναζαν ὅλα μαζί, καὶ μονομιᾶς ἔκλεισαν τ' αὐτιά τους καὶ τοῦ γύρισαν τὶς πλάτες.

Ὁ Ἰωνάθαν Γλάρος πέρασε τὶς ὑπόλοιπες του μέρες μόνος, ἀλλὰ πέταξε μακριὰ, πιὸ μακριὰ ἀπ' τοὺς Πέρα Βράχους. Ἦταν θλιμμένος ὄχι ἀπὸ μοναξιά, ἀλλὰ γιὰτί οἱ γλάροι ἀρνήθηκαν νὰ πιστέψουν στὸ μεγαλεῖο τῆς πτήσης πὸν τοὺς περίμενε· ἀρνήθηκαν ν' ἀνοίξουν τὰ μάτια τους καὶ νὰ δοῦν.

Κάθε μέρα μάθαινε περισσότερο. Ἔμαθε πὼς μιὰ βουτιά μποροῦσε νὰ τὸν βοηθήσει ν' ἀνακαλύψει τὰ σπάνια καὶ νόστιμα ψάρια πὸν κολυμποῦσαν κοπαδιαστὰ δέκα πόδια κάτω ἀπ' τὴν ἐπιφάνεια τοῦ ὠκεανοῦ: δὲ χρειαζόταν πιά ψαρόβαρκες καὶ μπαγιάτικο ψωμί γιὰ νὰ ἐπιζήσει. Ἔμαθε νὰ κοιμᾶται στὸν ἀέρα, ἀκολουθώντας νυχτερινὴ πορεία πάνω στὸ θαλασσινὸ ἀγέρι καὶ καλύπτοντας ἑκατὸ μίλια ἀπ' τὸ ἡλιοβασίλεμα ὡς τὰ ξημερώματα. Μὲ τὸν ἴδιο ἐσωτερικὸ του ἔλεγχο, πετοῦσε μέσ' ἀπὸ βαρῖα θαλασσινὴ ὀμίχλη κι' ἀνέβαινε ἀκόμα πιὸ ψηλὰ στὸν ἀστραφτερὸ καθαρὸ οὐρανὸ... ἐνῶ τὴν ἴδια ὥρα ὅλοι οἱ ἄλλοι γλάροι στέκονταν στὴ στεριά μέσα στὴν καταχνιὰ καὶ τὴ βροχὴ. Ἔμαθε νὰ πετάει μὲ τοὺς ἀψηλοὺς ἀνέμους βαθιὰ πάνω ἀπ' τὴ στεριά, νὰ βρίσκει ἐκεῖ γιὰ νὰ τραφεῖ νόστιμα ἔντομα.

Ὅ,τι εἶχε κάποτε ἐλπίζει νὰ προσφέρει στὸ Σμήνος τὸ κέρδιζε τώρα μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό του· ἔμαθε νὰ πετάει, καὶ δὲ μετάνιωσε γιὰ τὸ τίμημα πὸν χρειάστηκε νὰ πληρώσει. Ὁ Ἰωνάθαν Λίβινγκστον Γλάρος ἀνακάλυψε πὼς ἡ πλήξη κι' ὁ φόβος κι' ὁ θυμὸς εἶναι ἡ αἰτία πὸν ἡ ζωὴ ἐνὸς γλάρου εἶναι τόσο σύντομη, κι' ὅταν αὐτὰ χάθηκαν ἀπ' τὴ σκέψη του, ἔζησε μιὰ πραγματικὰ μακριὰ κι' εὐχάριστη ζωὴ.

Ἐφτασαν τ' ἀπόγευμα, τότε, καὶ βρῆκαν τὸν Ἰωνάθαν νὰ γλιστράει γαλήνιος καὶ μόνος στὸν ἀγαπημένο του οὐρανὸ. Οἱ δυὸ γλάροι πὸν φάνηκαν στὰ φτερά του ἦσαν καθάριοι σὰν ἀστροφεγγιὰ καὶ τὸ φεγγοβόλημά τους ἦταν ἀπαλὸ καὶ φιλικὸ στὸν ἀέρα τῆς βαθιᾶς νύχτας.

Όμως πιό όμορφη άπ' όλα ήταν ή δεξιόσύνη με την όποία πετοϋσαν, καθώς οι άκρες άπ' τις φτεροϋγες τους κουνούσαν σταθερά και με άκρίβεια λίγους πόντους μόλις άπ' τις δικές του.

Δίχως νά πει λέξη, ό Ίωνάθαν τούς έβαλε σέ δοκιμασία, μιá δοκιμασία πού κανένας γλάρος δέν είχε περάσει ποτέ. Έστριψε τις φτεροϋγες του, κι άνάκοψε σιγά-σιγά την ταχύτητα σ' ένα μίλι την ώρα, σχεδόν άκίνητος. Τά δυό άστραφτερά πουλιά άνάκοψαν μαζί του, όμαλά, στην ίδια πάντα άπόσταση. Ήξεραν πώς νά πετοϋν άργά.

Δίπλωσε τά φτερά του, έκανε μιá τούμπα κι' άφέθηκε σέ μιá κατάδυση μ' έκατόν έβδομήντα μίλια την ώρα. Έπεσαν μαζί του, άσπρες γραμμές σ' άλάνθαστο σχηματισμό.

Τελικά έκανε την άνάδυση στην ίδια αύτη ταχύτητα και συνέχισε ίσια πάνω μιá μακριά όρθια πτήση. Κινήθηκαν μαζί του χαμογελώντας.

Συνήλθε μόλις έφτασε σέ πτήση με σταθερό ύψος και πέρασαν λίγες στιγμές πριν μιλήσει. «Πολύ καλά», είπε, «ποιοι είσαστε;».

«Είμαστε άπ' τó Σμηνος σου, Ίωνάθαν. Είμαστε άδέλφια σου». Τά λόγια ήταν ξεκάθαρα και ήρεμα. «Ήρθαμε νά σέ πάμε ψηλότερα, νά σέ πάμε σπίτι».

«Σπίτι δέν έχω. Σμηνος δέν έχω. Είμαι ένας Απόβλητος. Και πετοϋμε τώρα στην κορφή του Άέρα του Μεγάλου Βουνοϋ. Λιγιστές έκατοντάδες πόδια άκόμα κι' ύστερα δέ θα μπορώ νά σηκώσω τó γέρικο τούτο κορμι πιό ψηλά».

«Κι' όμως μπορείς, Ίωνάθαν. Γιατί έμαθες. Ένα σχολειό τελείωσε κι' ήρθε ή ώρα ν' άρχίσει ένα άλλο».

Καθώς τόν είχε φωτίσει όλη του τή ζωή, έτσι ή κατανόηση άστραψε κείνη τή στιγμή για τόν Ίωνάθαν Γλάρο. Είχαν δίκιο. Μπορούσε νά πετάξει πιό ψηλά, κι' είχε έρθει ή ώρα νά πάει σπίτι.

Έριξε μιá τελευταία ματιá στόν οϋρανó, πέρα στη θαυμάσια άσημένια χώρα όπου τόσα είχε μάθει.

«Είμαι έτοιμος», είπε τελικά. Κι' ό Ίωνάθαν Λίβινγκστον Γλάρος άνυψóθηκε με τούς δυό φωτεροϋς γλάρους για νά χαθεί σ' ένα τέλειο σκοτεινό οϋρανó.

Μέρος Δεύτερο

Ὡστε λοιπὸν αὐτὸς εἶναι ὁ παράδεισος, σκέφτηκε καὶ χαμογέλασε μὲ τὸν ἑαυτό του. Δὲν ἦταν βέβαια πολὺ εὐλαβικὸ τὸ νὰ μελετᾷ τὸν παράδεισο τὴν ὥρα ἀκριβῶς πού πετᾷ γιὰ νὰ τὸν φτάσεις.

Καθὼς ἐρχόταν ἀπ' τὴ Γῆ, πάνω ἀπ' τὰ σύννεφα καὶ σὲ στενὸ σχηματισμὸ μὲ τοὺς δυὸ λαμπεροὺς γλάρους, εἶδε πὼς καὶ τὸ δικό του σῶμα γινόταν φωτερὸ ὅπως τὸ δικό τους. Εἶναι ἀλήθεια πὼς βρισκόταν ἐκεῖ ὁ ἴδιος νέος Ἰωνάθαν Γλάρος, αὐτὸς πού εἶχε πάντα ζήσει πίσω ἀπ' τὰ χρυσαφένια μάτια του· ἡ ἐξωτερικὴ του ὁμως ὄψη εἶχε ἀλλάξει.

Τὸ ἔνιωθε σὰ σῶμα γλάρου, ἀλλὰ πετοῦσε κιόλας πολὺ καλύτερα ἀπ' ὅσο εἶχε ποτὲ πετάξει τὸ παλιό του σῶμα. Γιὰ φαντάσου, σκέφτηκε, μὲ τὴ μισὴ προσπάθεια, θὰ πετύχω διπλάσια ταχύτητα, θὰ διπλασιάσω τὴν ἐπίδοση τῆς καλύτερῆς μου μέρας στὴ γῆ.

Τὰ φτερά του λαμπύριζαν τώρα μὲ μιὰ φωτεινὴ λευκότητα, καὶ οἱ φτεροῦγες του ἦταν λείες καὶ τέλειες λὲς κι ἦταν φύλλα γυαλισμένο ἀσήμι. Ἄρχισε, ὅλος χαρά, νὰ τὰ γνωρίζει, νὰ βάζει δύναμη στὰ καινούργια του φτερά.

Πετώντας διακόσια πενήντα μίλια τὴν ὥρα ἔνιωσε πὼς πλησίαζε τὴ μέγιστη ταχύτητα πτήσης σὲ σταθερὸ ὕψος. Στὰ διακόσια ἑβδομήντα τρία, νόμισε πὼς πετοῦσε ὅσο πιὸ γρήγορα μποροῦσε κι ἔνιωσε μιὰ λαφριά ἀπογοήτευση. Ὑπῆρχε κάποιο ὄριο στὸ τί μποροῦσε τὸ καινούργιο σῶμα, καὶ μολονότι ἦταν πολὺ ἀνώτερο ἀπ' τὴν παλιά του ἐπίδοση πτήσης σταθεροῦ ὕψους, ἦταν καὶ πάλι ἓνα ὄριο, πού θὰ χρειαζόταν μεγάλη προσπάθεια γιὰ νὰ τὸ ξεπεράσει. Στὸν παράδεισο, σκέφτηκε, δὲν ἔπρεπε νὰ ὑπάρχουν ὄρια.

Τὰ σύννεφα ξάνοιζαν, οἱ συνοδοὶ του φώναζαν, «Χαρούμενες προσγειώσεις, Ἰωνάθαν», καὶ χάθηκαν στὸν οὐρανό.

Πετοῦσε πάνω ἀπὸ μιὰ θάλασσα, πρὸς μιὰ δαντελωτὴ ἀκτὴ. Ἐλάχιστοι γλάροι ἔκαναν ἀσκήσεις μὲ τὰ ἀνοδικὰ ρεύματα στοὺς ἀπότομους βράχους. Πέρα μακριὰ στὰ βορεινά, στὴν ἄκρη τοῦ ὀρίζοντα, πετοῦσαν μερικοὶ ἀκόμα. Καινούργια θεάματα, καινούργιες σκέψεις, καινούργια ἐρωτήματα. Γιατί τόσο λίγοι γλάροι; Ὁ παράδεισος θὰ ἔπρεπε νὰ μυρμηγκιάζει γλάρους! Καὶ γιατί εἶμαι, ξαφνικά, τόσο κουρασμένος; Ὑποτίθεται πὼς οἱ γλάροι στὸν παράδεισο δὲν κουράζονται καὶ δὲν κοιμούνται ποτέ.

Ποῦ τ' ἄκουσε αὐτό; Ἡ ἀνάμνηση τῆς ζωῆς του στὴ Γῆ ἄρχισε νὰ σβήνει. Ἡ Γῆ ἦταν ἓνας τόπος ὅπου ἔμαθε πολλὰ πράγματα, εἶναι ἀλήθεια, ἀλλὰ οἱ λεπτομέρειες ἄρχιζαν νὰ θολώνουν— θυμόταν κάτι γιὰ τὸν ἀγῶνα γιὰ τὸ φαγητό, πὼς ἦταν Ἀπόκληρος.

Δώδεκα γλάροι ἀπ' τὴν ἀκτὴ ἦρθαν νὰ τὸν συναντήσουν, δίχως κανένας τους ν' ἀρθρώσει λέξη. Ἐνιωσε μόνο πὼς ἦταν εὐπρόσδεκτος καὶ πὼς ἦταν σὰν στὸ σπιτί του. Ἦταν μιὰ μεγάλη μέρα τῆς ζωῆς του, μιὰ μέρα πού τὸ ξημέρωμά της δὲν μποροῦσε πιά νὰ τὸ θυμηθεῖ.

Γύρισε γιὰ νὰ προσγειωθεῖ στὴν παραλία, χτυπώντας τὰ φτερά του γιὰ νὰ σταματήσει λίγα ἑκατοστὰ στὸν ἀέρα, καὶ νὰ σταθεῖ ὕστερα ἀπαλὰ στὴν ἄμμο. Προσγειώθηκαν κι οἱ ἄλλοι γλάροι, ἀλλ' οὔτε ἓνας τους δὲν φτερούγισε οὔτε τόσο δά. Πετιόντουσαν στὸν ἄνεμο, μὲ ὀρθάνοιχτές τὶς λαμπρὲς φτεροῦγες τους, κι ὕστερα μὲ κάποιο τρόπο ἄλλαζαν τὴν κλίση τῶν φτερῶν τους, ὥσπου νὰ σταματήσουν τὴν ἴδια στιγμή πού τὰ πόδια τους ἄγγιζαν τὴ γῆ. Ἦταν μιὰ κίνηση μὲ θαυμάσιο ἔλεγχο, ὅμως ὁ Ἰωνάθαν ἦταν τώρα πολὺ κουρασμένος γιὰ νὰ τὴ δοκιμάσει. Ὅρθιος ἐκεῖ στὴν παραλία, πάντα δίχως νὰ λεχθεῖ τὸ παραμικρό, ἀποκοιμήθηκε.

Τὶς μέρες πού ἀκολούθησαν, ὁ Ἰωνάθαν ἀντιλήφθηκε πὼς σ' αὐτὸν τὸν τόπο μποροῦσε νὰ μάθει γιὰ τὸ πέταγμα τόσα, ὅσα εἶχε μάθει στὴν περασμένη τοῦ ζωῆ. Ἀλλὰ μὲ μιὰ διαφορά. Ὑπῆρχαν ἐδῶ γλάροι πού σκέφτονταν ὅπως ἐκεῖνος. Γιὰ τὸν καθένα τους, τὸ πιὸ σημαντικό πρᾶγμα ἦταν νὰ προοδεύσουν καὶ νὰ φτάσουν τὴν τελειότητα σ' ὅ,τι ἀγάπησαν περισσότερο στὴ ζωῆ, κι αὐτὸ ἦταν τὸ πέταγμα. Ἦταν ὑπέροχα πουλιὰ ὅλα τους, καὶ πραγματοποιοῦσαν τὶς ἀσκήσεις τους ὄρες ὀλόκληρες καθημερινά, δοκιμάζοντας τὴν πιὸ τολμηρὴ ἀεροναυτική.

Για πολὺ καιρὸ, ὁ Ἰωνάθαν ξέχασε τὸν κόσμον ἀπ' ὅπου εἶχε ἔρθει, τὸν τόπον ἐκεῖνο ὅπου οἱ γλάροι στὸ Σμήνος ζοῦσαν μὲ τὰ μάτια κλειστὰ μπροστὰ στὴ χαρὰ τῆς πτήσης, χρησιμοποιώντας τὰ φτερά τους μόνο σὰ μέσα με σκοπὸ νὰ βρίσκουν τροφή καὶ νὰ τσακώνονται ποιὸς θὰ τὴν ἀρπάξει. Ὅμως ποῦ καὶ ποῦ, γιὰ μιὰ στιγμή μόλις, θυμόταν.

Τὸ θυμήθηκε μιὰ φορὰ πού εἶχε βγεῖ μὲ τὸν ἐκπαιδευτὴ του, καθὼς ξαπόστειναν στὴν παραλία ὕστερ' ἀπὸ μιὰ σειρὰ περιστροφῆς μὲ διπλωμένα τὰ φτερά.

«Ποῦ εἶναι ὅλος ὁ κόσμος, Σάλλιβαν;» ρώτησε σιωπηλά, ἀπόλυτα ἐξοικειωμένος τώρα μὲ τὴν ἀπλὴ τηλεπάθεια πού χρησιμοποιοῦσαν αὐτοὶ οἱ γλάροι ἀντὶ γιὰ στριγγλιές καὶ ρεκάσματα. «Γιατί δὲν εἵμαστε περισσότεροὶ ἐδῶ; Ἐκεῖ ἀπ' ὅπου ἦρθα ὑπῆρχαν...».

...«Χιλιάδες, πολλὲς χιλιάδες γλάροι. Τὸ ξέρω». Ὁ Σάλλιβαν κούνησε τὸ κεφάλι του. «Ἡ μόνη ἀπάντηση πού βρίσκω, Ἰωνάθαν, εἶναι πὼς εἶσαι στ' ἀλήθεια ἀπ' τὰ πουλιὰ πού ξεχωρίζουν, ἓνα στὸ ἑκατομμῦριο. Οἱ περισσότεροὶ ἐρχόμαστε ἐδῶ πάρα πολὺ ἀργά. Περάσαμε ἀπὸ ἓναν κόσμον σὲ ἄλλο πού ἦταν σχεδὸν ἀπαράλλαχτος, ξεχνώντας ἀμέσως ἀπὸ ποῦ εἴχαμε ἔρθει, δίχως νὰ νοιαζόμαστε γιὰ ποῦ πηγαίναμε, ζώντας στιγμή τὴ στιγμή. Φαντάστηκες ποτὲ πόσες ζωὲς πρέπει νὰ περάσαμε πρὶν κἂν νὰ διαβλέψουμε πρώτη φορὰ τὴ σκέψη πὼς ἡ ζωὴ προσφέρει πολλὰ περισσότερα ἀπ' τὸ φαγητό, τοὺς τσακωμοὺς ἢ τὴ δύναμη στὸ Σμήνος; Χίλιες ζωὲς, Ἰων, δέκα χιλιάδες ζωὲς! Κι' ὕστερα ἄλλες ἑκατὸ ζωὲς ὥσπου ν' ἀρχίσουμε νὰ μαθαίνουμε πὼς ὑπάρχει κάτι πού λέγεται τελειότητα, κι' ἄλλα ἑκατὸ χρόνια γιὰ νὰ καταλάβουμε πὼς σκοπὸς στὴ ζωὴ μας εἶναι ν' ἀνακαλύψουμε αὐτὴ τὴν τελειότητα καὶ νὰ τὴν ἀναδείξουμε. Ὁ ἴδιος κανόνας ἰσχύει, φυσικά, καὶ γιὰ μᾶς τώρα: διαλέγουμε τὸν ἐπόμενό μας κόσμον μέσα ἀπὸ τὰ ὅσα μαθαίνουμε σὲ τοῦτον. Ἄν δὲ μάθεις κάτι, τότε ὁ ἐπόμενος θὰ εἶναι ὁμοιος μὲ τοῦτον, μὲ τοὺς ἴδιους φραγμοὺς καὶ τὰ ἴδια ἀσήκωτα βάρη πού θὰ πρέπει νὰ ξεπεράσεις».

Ἄπλωσε τὰ φτερά του καὶ στράφηκε ἀπέναντι στὸν ἄνεμο. «Ἐσὺ ὅμως, Ἰων», εἶπε, «ἔμαθες τόσα πολλὰ μονομιᾶς, ὥστε δὲ χρειάστηκε νὰ περάσεις χίλιες ζωὲς γιὰ νὰ φτάσεις σὲ τούτη».

Σὲ μιὰ στιγμή βρέθηκαν πάλι σὲ πτήση, στὶς ἀσκήσεις τους. Οἱ περιστροφῆς σὲ σχηματισμὸ ἦταν δύσκολες, γιὰ τὸ ἀντίστροφο μισὸ ὁ Ἰωνάθαν ἔπρεπε νὰ σκέφτεται ἀνάποδα, ἀντιστρέφοντας τὴν κλίση τῶν φτερῶν του σὲ ἀπόλυτα ἀρμονικὴ ἀκρίβεια μὲ τὸν ἐκπαιδευτὴ του.

«Ἄλλη μιὰ δοκιμὴ» εἶπε ὁ Σάλλιβαν ξανά καὶ ξανά: «Ἄλλη μιὰ δοκιμὴ». Καὶ τελικὰ «Αὐτὸ εἶναι». Κι' ἄρχισαν ἐξάσκηση στὶς ἐξωτερικὲς περιστροφῆς.

Ἐνα βράδυ, οἱ γλάροι πού δὲν εἶχαν βραδυνὴ πτήση στέκονταν μαζί στὴν ἄμμο βουτηγμένοι στὶς σκέψεις τους. Ὁ Ἰωνάθαν μάζεψε ὅλο του τὸ θάρρος καὶ περπάτησε κοντὰ στὸ Γέροντα γλάρου πού, καθὼς ἔλεγαν, θὰ ἔφευγε σύντομα ἀπὸ τοῦτον τὸν κόσμον. «Τσιάνκ» εἶπε, λίγο νευρικά. Ὁ γερογλάρος τὸν κοίταξε μὲ καλοσύνη. «Ναί, γιέ μου;». Ἀντὶ τὰ χρόνια νὰ ἔχουν ἐξασθενήσει τὸ Γέροντα, τοῦ εἶχαν προσδώσει δύναμη· μπορούσε νὰ παραβγεῖ στὸ πέταγμα κάθε γλάρου στὸ Σμήνος, κι εἶχε μάθει τεχνικὲς πού οἱ ἄλλοι μόνο σιγὰ-σιγὰ τὶς ἀνακάλυπταν.

«Τσιάνκ, ό κόσμος τουτός δέν μπορεί νά 'ναι ό παράδεισος, ἔτσι δέν εἶναι;».

Ό Γέροντας χαμογέλασε στό φεγγαρόφωτο. «Μαθαίνεις πάλι, Ίωνάθαν Γλάρε», εἶπε.

«Μά τότε τί συμβαίνει ἀπό δῶ καί πέρα; Ποῦ πηγαίνουμε; Δέν ὑπάρχει τόπος πού νά 'ναι παράδεισος;». «Όχι, Ίωνάθαν, δέν ὑπάρχει τέτοιος τόπος. Ό παράδεισος δέν εἶναι τόπος καί δέν εἶναι χρόνος. Παράδεισος εἶναι τὸ νά εἶσαι τέλειος». Ἔμεινε γιά λίγο σιωπηλός. «Εἶσαι πολὺ γρήγορος γλάρος, ἔτσι δέν εἶναι;».

«Ναί... μ' ἀρέσει ἡ ταχύτητα», εἶπε ό Ίωνάθαν ἔκπληκτος ἀλλὰ καί περήφανος πού ό Γέροντας τὸ εἶχε προσέξει.

«Θ' ἀρχίσεις νά πλησιάζεις τὸν παράδεισο, Ίωνάθαν, τῆ στιγμῆ πού θά πλησιάσεις τὴν τέλεια ταχύτητα. Κι' αὐτὸ δέν σημαίνει νά πετᾶς χίλια μίλια τὴν ὥρα, ἢ ἓνα ἑκατομμύριο, ἢ νά πετᾶς μὲ τὴν ταχύτητα τοῦ φωτός. Γιατί ό κάθε ἀριθμὸς εἶναι ἓνα ὄριο καί ἡ τελειότητα δέν ἔχει ὄρια. Ἡ τέλεια ταχύτητα, γιέ μου, εἶναι τὸ νά βρίσκεσαι ἐκεῖ».

Δίχως καμμιά προειδοποίηση ό Τσιάνκ ἐξαφανίστηκε καί ξαναφάνηκε σ' ἓνα κλάσμα τῆς στιγμῆς στὴν ἄκρη τοῦ νεροῦ πενήντα πόδια πρὸ πέρα. Ὑστερα ἐξαφανίστηκε καί πάλι καί στάθηκε, στό ἴδιο χιλιοστό τοῦ δευτερολέπτου, στὸν ὦμο τοῦ Ίωνάθαν. «Εἶναι πολὺ διασκεδαστικό», εἶπε.

Ό Ίωνάθαν σάστισε. Ξέχασε νά ρωτήσῃ γιά τὸν παράδεισο. «Πῶς τὸ καταφέρνεις αὐτό; Πῶς νιώθεις; Πόσο μακριὰ μπορεῖς νά πᾶς;».

«Μπορεῖς νά πᾶς σ' ὅποιο τόπο καί σ' ὅποιο χρόνο θέλεις», εἶπε ό Γέροντας. «Ἐγὼ πῆγα σ' ὅποιο τόπο καί σ' ὅποιο χρόνο μπόρεσα νά σκεφτῶ». Κοίταξε πέρα στὴ θάλασσα. «Εἶναι παράξενο. Οἱ γλάροι πού περιφρονοῦν τὴν τελειότητα γιά χάρη τοῦ ταξιδιοῦ πηγαίνουν... πουθενά, μὲ καθυστέρηση. Ὅσοι ἐγκαταλείπουν τὰ ταξίδια γιά χάρη τῆς τελειότητας πηγαίνουν παντοῦ, στὴ στιγμῆ. Θυμήσου, Ίωνάθαν, ό παράδεισος δέν εἶναι ἓνας τόπος ἢ ἓνας χρόνος, γιατί ό τόπος καί ό χρόνος εἶναι πράγματα δίχως κανένα νόημα. Ό παράδεισος εἶναι...».

«Μπορεῖς νά μοῦ μάθεις νά πετάω ἔτσι;», Ό Ίωνάθαν Γλάρος ριγοῦσε μὲ τὴ σκέψη πῶς θά κατακοῦσε ἓνα καινούργιο ἄγνωστο.

«Φυσικά, ἂν θέλεις νά μάθεις».

«Θέλω. Πότε μποροῦμε ν' ἀρχίσουμε;».

«Θὰ μπορούσαμε ν' ἀρχίσουμε τώρα, ἂν θέλεις».

«Θέλω νά μάθω νά πετάω ἔτσι», εἶπε ό Ίωνάθαν, κι' ἓνα παράξενο φῶς γυάλισε στὰ μάτια του. «Πές μου τί νά κάνω».

Ὁ Τσιάνκ μίλησε ἀργὰ καὶ παρακολουθοῦσε τὸν νεώτερο γλάρο μὲ ἔντονη προσήλωση. «Γιὰ νὰ πετάξεις μὲ τὴν ταχύτητα τῆς σκέψης, δηλαδή ὅπουδήποτε», εἶπε, «πρέπει ν' ἀρχίσεις γνωρίζοντας πὼς ἔχεις κιόλας φτάσει...».

Τὸ κόλπο, σύμφωνα μὲ τὸν Τσιάνκ, ἦταν νὰ πάψει ὁ Ἰωνάθαν νὰ βλέπει τὸν ἑαυτό του φυλακισμένο σ' ἓνα περιορισμένο σῶμα μὲ ἄνοιγμα φτερῶν ἓνα μέτρο καὶ ἐπίδοση πού θὰ μπορούσε νὰ προγραμματιστεῖ σὲ διάγραμμα. Τὸ κόλπο ἦταν νὰ ξέρει πὼς ἡ πραγματικὴ του φύση ζοῦσε, μὲ τὴν τελειότητα ἐνὸς ἄγραφου ἀριθμοῦ, παντοῦ καὶ ταυτόχρονα, πέρ' ἀπ' τὸ χῶρο καὶ τὸ χρόνο.

Ὁ Ἰωνάθαν δούλευε ἐντατικά, σκληρά, κάθε μέρα, ἀρχίζοντας πρὶν ἀκόμα βγεῖ ὁ ἥλιος καὶ τελειώνοντας μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Καὶ παρ' ὅλες τὶς προσπάθειές του δὲ μετακινήθηκε οὔτε ἓνα φτερό μακριὰ ἀπὸ τὴ θέση του.

«Ἐέχνα τὴν πίστη!». Ὁ Τσιάνκ τοῦ τὸ ἔλεγε ξανὰ καὶ ξανὰ. «Δὲν σοῦ χρειάστηκε πίστη γιὰ νὰ πετάξεις, χρειάστηκε νὰ καταλάβεις τὸ πέταγμα. Τὸ ἴδιο καὶ τώρα... γιὰ ξαναπροσπάθησε...».

Καὶ τότε μιὰ μέρα ὁ Ἰωνάθαν, καθὼς στεκόταν στὴν ἀκτὴ, μὲ κλειστὰ τὰ μάτια, συγκεντρωμένος, ἀντιλήφθηκε ἀστραπιαῖα γιὰ τί πρᾶγμα τοῦ μιλοῦσε ὁ Τσιάνκ. «Μά, εἶναι ἀλήθεια! Εἶμαι ἓνας τέλειος, ἀπεριόριστος γλάρος!». Ἐνίωσε ἓνα μεγάλο ξάφνιασμα χαρᾶς.

«Αὐτὸ εἶναι!», εἶπε ὁ Τσιάνκ, καὶ ἡ φωνὴ του σήμαινε νίκη.

Ὁ Ἰωνάθαν ἄνοιξε τὰ μάτια του. Στεκόταν μόνος μὲ τὸ Γέροντα σὲ μιὰ ὀλότελα διαφορετικὴ ἀκτὴ - μὲ δέντρα ὡς κάτω στὴν ἄκρη τῆς θάλασσας καὶ δυὸ κίτρινους ἥλιους νὰ τριγυρίζουν πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του.

«Ἐπιτέλους, τὸ βρῆκες», εἶπε ὁ Τσιάνκ, «ὁ χειρισμὸς ὅμως πρέπει ἀκόμα νὰ δουλευτεῖ λίγο...».

Ὁ Ἰωνάθαν τὰ ἔχε χαμένα. «Ποῦ βρισκόμαστε;».

Ὁ Γέροντας δὲν εἶχε ἐντυπωσιαστεῖ ἀπ' τὸ παράξενο περιβάλλον καὶ δὲν ἔδωσε σημασία στὴν ἐρώτηση. «Βρισκόμαστε σὲ κάποιον πλανήτη —εἶναι φῶς φανάρι— πού ἔχει πράσινο οὐρανὸ κι ἓνα διπλὸ ἀστέρι γιὰ ἥλιο».

Ὁ Ἰωνάθαν ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ χαρᾶς, κι ἦταν ἡ πρώτη του φωνὴ ἀπὸ τότε πού εἶχε ἀφήσει τὴ Γῆ.

«ΓΙΝΕΤΑΙ!»

«Μὰ φυσικά, γίνεται, Ἰων», εἶπε ὁ Τσιάνκ. «Πάντα γίνεται ὅταν ξέρεις τί κάνεις. Ἄς δοῦμε τώρα τὸ χειρισμό...».

Όταν επέστρεψαν, ήταν πια νύχτα. Οί άλλοι γλάροι κοιτάζαν τον Ίωνάθαν με σεβασμό στα χρυσαφένια μάτια τους, γιατί τον είχαν δει να εξαφανίζεται απ' το σημείο όπου ήταν ριζωμένος τόσην ώρα.

Δεν άντεξε τὰ συγχαρητήριά τους ούτε λεπτό. «Έγώ είμαι νεοφερμένος εδώ! Τώρα μόλις αρχίζω! Έγώ έχω να μάθω από σάς!».

«Έχω κάποιες άμφιβολίες γι' αυτό, Ίων», είπε ο Σάλλιβαν, πού στεκόταν πλάι. «Νιώθεις λιγότερο φόβο να μάθεις απ' όσους γλάρους είδα τὰ τελευταία δέκα χιλιάδες χρόνια». Το Σμήνος έμεινε σιωπηλό, και ο Ίωνάθαν κουνήθηκε στη θέση του αμήχανα. «Μπορούμε ν' αρχίσουμε δουλειά με τὸ χρόνο, αν θέλεις», είπε ο Τσιάνκ, «ώσπου να μπορέσεις να πετάξεις στο παρελθόν και στο μέλλον. Και τότε θα 'σαι έτοιμος ν' αρχίσεις τὸ πιὸ δύσκολο, τὸ πιὸ δυνατό, τὸ πιὸ διασκεδαστικό απ' όλα. Θα 'σαι έτοιμος ν' αρχίσεις να πετᾶς ψηλά και να ξέρεις τὸ νόημα τῆς καλοσύνης και τῆς αγάπης».

Πέρασε ένας μήνας, ἢ κάτι πὸν φάνηκε περίπου σὰ μήνας, κι' ο Ίωνάθαν έμαθε με τρομαχτικό ρυθμό. Πάντα μάθαινε γρήγορα απ' τὴν καθημερινή έμπειρία, και τώρα όντας ο ξεχωριστός μαθητὴς τοῦ ίδιου τοῦ Γέροντα, αφομοίωνε καινούργιες ιδέες λὲς κι ἦταν ένας αεροδυναμικός φτερωτός ύπολογιστής. Μὰ τότε ἦρθε ἡ μέρα πὸν εξαφανίστηκε ο Τσιάνκ. Μιλοῦσε ἤσυχα με όλους, προτρέποντας τὸν γλάρους να μην πάψουν ποτὲ να μαθαίνουν και να εξασκοῦνται και να πασχίζουν να καταλάβουν περισσότερα πράγματα για τὴν τέλεια άόρατη αρχὴ ὅλης τῆς ζωῆς. Και τότε, καθὼς μιλοῦσε, τὰ φτερά του έγιναν ὄλο και πιὸ φωτερὰ και τελικὰ έγιναν τόσο λαμπερὰ πὸν κανένας γλάρος δὲν μπορούσε πια να τὸν κοιτάξει.

«Ίωνάθαν» είπε, κι' αὐτὰ ἦταν τὰ τελευταία του λόγια «μὴ πάψεις να δουλεύεις πάνω στὴν αγάπη».

Όταν μπόρεσαν να ξανακοιτάξουν, ο Τσιάνκ είχε χαθεῖ.

Καθὼς οί μέρες περνοῦσαν, ο Ίωνάθαν πρόσεξε πὼς συχνὰ ἡ σκέψη του πήγαινε πίσω στὴ Γῆ απ' όπου είχε ἔρθει. Αν γνώριζε όταν βρισκόταν ἐκεῖ ένα δέκατο μόλις, ένα εκατοστὸ ἔστω, απ' ὅσα γνώριζε ἐδῶ, πόσο περισσότερο νόημα θὰ 'χε ἡ ζωὴ. Στάθηκε στὴν ἄμμο κι' ἄρχισε ν' αναρωτιέται μήπως ὑπῆρχε κανένας γλάρος ἐκεῖ κάτω πὸν ἴσως αγωνιζόταν να ξεφύγει απ' τὸν φραγμὸς, να δει τὸ νόημα τῆς πτήσης πέρα απ' τὸν ἀπλὸ τρόπο μετακίνησης για να βουτήξει ένα ξεροκόμματο ἀπὸ μιὰ βάρκα με κουπιά. Ἴσως μάλιστα να ὑπῆρχε κάποιος πὸν θα τὸν είχαν κηρύξει Ἀπόβλητο, αν είχε πεῖ κατάμουτρα στο Σμήνος τὴν ἀλήθεια. Κι' ὅσο ο Ίωνάθαν συνέχιζε να ασκεῖται στα μαθήματά του καλοσύνης, κι' ὅσο δούλευε για να μάθει τὴν φύση τῆς αγάπης, ὄλο και περισσότερο ἤθελε να γυρίσει πίσω στὴ Γῆ. Γιατί, παρ' ὄλο τὸ μοναχικό του παρελθόν, ο Ίωνάθαν Γλάρος ἦταν γεννημένος να γίνει εκπαιδευτής, κι' ο δικός του τρόπος να δείξει τὴν αγάπη ἦταν να δίνει κάτι απ' τὴν ἀλήθεια πὸν είχε ἀνακαλύψει σ' ένα γλάρο πὸν ἀναζητοῦσε μόνο να τοῦ δοθεῖ ἡ εὐκαιρία να δει ὁ μόνος του τὴν ἀλήθεια.

Ὁ Σάλλιβαν, μὲ πείρα τώρα σὲ πτήσεις μὲ ταχύτητα σκέψης καὶ ποῦ βοηθοῦσε τοὺς ἄλλους νὰ μάθουν, παρέμεινε σκεφτικός.

«Ἴων, ἦσουν Ἀπόβλητος μιὰ φορά. Γιατί πιστεύεις πὼς ἓνας ἀπ' τοὺς γλάρους τοῦ καιροῦ σου θὰ σ' ἀκούσει τώρα; Ξέρεις τὴν παροιμία, κι' εἶναι ἀληθινή: «Βλέπει μακρύτερα κεῖνος ὁ γλᾶρος ποῦ πετάει ψηλότερα». Οἱ γλᾶροι ἀπ' ὅπου ἔρχεσαι στέκονται πάνω στὸ χῶμα, καὶ κρῶζουν καὶ τσακώνονται μεταξύ τους. Βρίσκονται χίλια μίλια μακριὰ ἀπ' τὸν παράδεισο — καὶ λὲς πὼς θέλεις νὰ τοὺς δείξεις τὸν παράδεισο ἀπὸ κεῖ ποῦ στέκονται! Ἴων, δὲν μποροῦν νὰ δοῦν οὔτε τίς ἄκρες ἀπ' τίς φτεροῦγες τους! Μείνε ἔδῳ. Βοήθησε τοὺς νέους γλάρους ἐδῶ, αὐτοὺς ποῦ βρίσκονται ἀρκετὰ ψηλὰ γιὰ νὰ καταλάβουν τί ἔχεις νὰ τοὺς πεῖς». Ἔμεινε γιὰ λίγο σιωπηλός, κι' ὕστερα εἶπε: «Σκέψου ἂν ὁ Τσιάνκ εἶχε γυρίσει πίσω στοὺς δικούς του παλιούς κόσμους! Ποῦ θὰ βρισκόσουν σήμερα;».

Τὸ τελευταῖο ἐπιχείρημα ἦταν τὸ ἀποφασιστικὸ κι' ὁ Σάλλιβαν εἶχε δίκιο. Βλέπει μακρύτερα κεῖνος ὁ γλᾶρος ποῦ πετάει ψηλότερα.

Ὁ Ἰωνάθαν ἔμεινε καὶ δούλεψε μὲ τὰ καινούργια πουλιὰ ποῦ κατέφθασαν, κι' ἦταν ὅλα πολὺ ἔξυπνα μὲ γρήγορη ἀντίληψη στὰ μαθήματά τους. Ὅμως, ἡ παλιὰ αὐτὴ ἔγνοια τοῦ ξανάρθε καὶ δὲν μποροῦσε νὰ μὴ σκέφτεται πὼς ἴσως ὑπῆρχαν ἓνα-δύο γλᾶροι πίσω στὴ Γῆ ποῦ θὰ μποροῦσαν, κι' αὐτοί, νὰ μάθουν. Πόσα περισσότερα δὲ θὰ ἤξερε τώρα ἂν ὁ Τσιάνκ εἶχε ἔρθει κοντὰ του τὴ μέρα ποῦ τὸν κήρυξαν Ἀπόβλητο.

«Σάλλι, πρέπει νὰ γυρίσω πίσω», εἶπε στὸ τέλος. «Οἱ μαθητές σου τὰ καταφέρνουν καλά. Μποροῦν νὰ σὲ βοηθήσουν νὰ προχωρήσεις τοὺς νεοφερμένους».

Ὁ Σάλλιβαν ἀναστέναξε, ἀλλὰ δὲν ἀντιμίλησε. Εἶπε μόνο: «Νομίζω πὼς θὰ μοῦ λείψεις, Ἰωνάθαν».

«Σάλλι, ντροπή!», τοῦ εἶπε ὁ Ἰωνάθαν ἐπιτιμητικά, «μὴν εἶσαι κουτός! Τί προσπαθοῦμε νὰ μάθουμε κάθε μέρα; Ἄν ἡ φιλία μας ἐξαρτᾶται ἀπὸ πράγματα σὰν τὸ χῶρο καὶ τὸ χρόνο, τότε ὅταν τελικὰ ξεπεράσουμε τὸ χῶρο καὶ τὸ χρόνο, θὰ ἔχουμε κατάστρεψι τὴν ἴδια τὴν ἀδελφοσύνη! Ὅμως ἂν ξεπεράσουμε τὸ χῶρο, δὲ θὰ μᾶς ἀπομένει παρὰ τὸ Ἐδῶ. Ἄν ξεπεράσουμε τὸ χρόνο, δὲ θὰ μᾶς ἀπομένει παρὰ τὸ Τώρα. Καὶ καταμεσῆς στὸ Ἐδῶ, καὶ στὸ Τώρα δὲ νομίζεις πὼς θὰ βλεπόμαστε οἱ δύο μας ποῦ καὶ ποῦ;».

Ὁ Σάλλιβαν Γλᾶρος γέλασε ἄθελά του. «Τρελὸ πουλί» εἶπε μὲ καλοσύνη. «Ἄν ὑπάρχει κάποιος ποῦ μπορεῖ νὰ δείξει σὲ κάποιον στὴ Γῆ πὼς νὰ βλέπει χίλια μίλια μακριὰ, αὐτὸς θὰ ἔναι ὁ Ἰωνάθαν Λίβινγκστον Γλᾶρος». Κοίταξε τὴν ἄμμο. «Γεια χαρά, φίλε μου, Ἴων».

«Γεια χαρά, Σάλλι, θὰ ξανασυναντηθοῦμε». Καὶ μ' αὐτὰ τὰ λόγια ὁ Ἰωνάθαν κράτησε στὴ σκέψη του μιὰ εἰκόνα ἀπὸ τὰ μεγάλα Σμήνη γλάρων στὴν ἄμμουδιὰ μιᾶς ἄλλης ἐποχῆς, καὶ ἤξερε μὲ ἀσκημένη ἄνεση πὼς δὲν ἦταν φτερὸ καὶ κόκκαλο ἀλλὰ μιὰ τέλεια ἰδέα τῆς λευτεριάς καὶ τῆς πτήσης, ποῦ τίποτα δὲν τὴν περιορίζε.

Ὁ Φλέτσερ Λύντ Γλάρος ἦταν ἀκόμα ἀρκετὰ νέος, ἀλλὰ ἤξερε κιόλας πὼς σὲ κανένα πουλὶ δὲν εἶχε ποτὲ φερθεῖ τόσο σκληρὰ ἓνα Σμῆνος οὔτε μὲ τόση ἀδικία.

«Δὲ μὲ νοιάζει τί λένε», σκέφτηκε μὲ θυμὸ καὶ ἡ ματιά του ἄναψε καθὼς πέταξε πρὸς τοὺς Πέρα Βράχους. «Τὸ πέταγμα κρύβει τόσα ἄλλα πράγματα ἔξω ἀπὸ τὸ φτερούγισμα ἀπὸ τόπο σὲ τόπο! Ἀκόμα κι ἓνα... ἓνα... κουνούπι τὸ καταφέρνει αὐτό! Ἀρκεῖ μιὰ μικρὴ περιστροφή γύρω ἀπ' τὸ Γέροντα, γιὰ χάσι, καὶ νά... γίνομαι Ἀπόβλητος! Εἶναι λοιπὸν τυφλοί; Δὲ σκέφτονται τὴ δόξα μας, ὅταν θὰ μάθουμε πραγματικὰ νὰ πετοῦμε;

»Δὲ μὲ νοιάζει τί λένε. Θὰ τοὺς δείξω ἐγὼ τί σημαίνει πέταγμα! Θὰ γίνω πραγματικὰ Ἀπόβλητος, ἂν ἔτσι τοὺς ἀρέσει. Καὶ θὰ τοὺς κάνω νὰ μετανοιώσουν...».

Ἡ φωνὴ μπῆκε μέσα στὸ ἴδιο του τὸ κεφάλι, καὶ μολονότι ἦταν φωνὴ πολὺ ἀπαλή, τὸν ξάφνιασε τόσο, πού ἔχασε τὴν ἰσορροπία του καὶ σκόνταψε στὸν ἀέρα.

«Μὴ γίνεσαι τόσο σκληρὸς μαζί τους, Φλέτσερ Γλάρε. Ὅταν σὲ διώχνουν οἱ ἄλλοι γλάροι κάνουν κακὸ μόνο στὸν ἑαυτό τους, καὶ κάποια μέρα θὰ τὸ καταλάβουν καὶ κάποια μέρα θὰ δοῦν ὅ,τι βλέπεις ἐσύ. Συγχώρα τους καὶ βοήθα τους νὰ καταλάβουν».

Πλάι του, δυὸ ἑκατοστὰ ἀπ' τὴ δεξιὰ ἄκρη τῆς φτερούγας του πετοῦσε ὁ πιὸ λαμπερὸς ἄσπρος γλάρος στὸν κόσμος, γλιστρώντας δίχως κόπο, δίχως νὰ κουνάει ἓνα φτεράκι του, μὲ ταχύτητα πού ἦταν ἡ ἀνώτατη ἐπίδοση τοῦ Φλέτσερ.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὁ νεαρὸς γλάρος ἔνιωσε τὸ χάος μέσα του.

«Τί συμβαίνει; Μήπως τρελάθηκα; Μήπως πέθανα; Τί 'ναι αὐτό;».

Χαμηλὴ καὶ γαλήνια, ἡ φωνὴ συνέχισε μέσα στὴ σκέψη του, γυρεύοντας μιὰν ἀπάντηση.

«Φλέτσερ Λύντ Γλάρε. Θέλεις νὰ πετάξεις;».

«ΝΑΙ, ΘΕΛΩ ΝΑ ΠΕΤΑΞΩ!».

«Φλέτσερ Λύντ Γλάρε, θέλεις τόσο πολὺ νὰ πετάξεις, ὥστε νὰ συγχωρέσεις τὸ Σμῆνος καὶ νὰ μάθεις, καὶ νὰ γυρίσεις πίσω κάποια μέρα καὶ νὰ δουλέψεις γιὰ νὰ τοὺς βοηθήσεις νὰ μάθουν;».

Ἦταν ἀδύνατο νὰ πεῖς ψέματα σ' αὐτὸ τὸ ὑπέροχο ἄξιο πλάσμα, ὅσο κι ἂν ὁ Φλέτσερ Λύντ ἦταν ἓνα πολὺ περήφανο καὶ βαθιὰ πληγωμένο πουλί.

«Θέλω», εἶπε ἀπαλά.

«Τότε Φλέτς», τοῦ εἶπε τὸ λαμπερὸ πλάσμα, καὶ ἡ φωνὴ ἦταν γεμάτη καλοσύνη, «ἄς ἀρχίσουμε μὲ τὴν πτήση σταθεροῦ ὕψους...».

Μέρος Τρίτο

Ὁ Ἰωνάθαν πετοῦσε ἀργὰ σὲ κύκλους πάνω ἀπ' τοὺς Πέρα Βράχους, παρακολουθώντας. Αὐτὸς ὁ κάπως ζόρικός νέος, ὁ Φλέτσερ Γλάρος, ἦταν ἓνας σχεδὸν τέλειος ἱπτάμενος μαθητῆς. Ἦταν δυνατὸς καὶ λαφρὺς καὶ γρήγορος στὸν ἀέρα, εἶχε ὅμως καὶ κάτι πολὺ πιὸ σημαντικό: τὴν φλογερὴ διάθεση νὰ μάθει νὰ πετάει.

Τούτη τὴ στιγμή κατέφθανε ἓνα ἀπροσδιόριστο σταχτι σχῆμα πού 'βγαίνει βουίζοντας ἀπὸ μιὰ κατάδυση, καὶ προσπερνοῦσε σὰν ἀστραπὴ τὸν ἐκπαιδευτὴ του μὲ ταχύτητα ἑκατὸν πενήντα μίλια τὴν ὥρα. Ἔστριψε ἀπότομα πρὸς τὰ πάνω δοκιμάζοντας ἄλλη μιὰ φορὰ τὴν ἀνοδικὴ πτήση μὲ δεκαεῖξη ἀργὲς περιστροφές, φωνάζοντας τοὺς ἀριθμοὺς δυνατὰ:

«... ὀκτώ... ἑννέα... δέκα... κοίτα Ἰωνάθαν χάνω ταχύτητα... ἔντεκα... θέλω ἓνα καλὸ ἀπότομο σταμάτημα σὰν τὸ δικό σου... δώδεκα... νὰ πάρει ἡ ὀργὴ δὲν τὰ καταφέρνω... δεκατρία... αὐτοὶ οἱ τρεῖς τελευταῖοι πόντοι... δίχως... δεκατέσσερ... ἄαχ!».

Ἡ στροφή τοῦ Φλέτσερ δίχως ταχύτητα, στὴν κορφή, γινόταν ἀκόμα χειρότερη ἀπ' τὸ θυμὸ του καὶ τὴ μανία του γιὰ τὴν ἀποτυχία. Ἔπεσε πισώπλατα, κουτροβάλησε, τσακίστηκε ἄγρια σὲ μίαν ἀνάποδη περιστροφή καὶ ξαναβρῆκε τὸν ἑαυτό του λαχανιασμένος, ἑκατὸ πόδια πιὸ χαμηλὰ ἀπ' τὴ θέση τοῦ ἐκπαιδευτῆ του.

«Χάνεις τὸν καιρὸ σου μαζί μου, Ἰωνάθαν. Εἶμαι χαζός! Εἶμαι βλάκας! Δοκιμάζω καὶ ξαναδοκιμάζω, ἀλλὰ δὲν θὰ τὰ καταφέρω ποτέ!».

Ὁ Ἰωνάθαν Γλάρος τὸν κοίταξε ἀπὸ ψηλὰ καὶ κούνησε τὸ κεφάλι του. «Νὰ ἴσαι βέβαιος! Δὲ θὰ τὰ καταφέρεις ποτὲ ὅταν κόβεις τόσο ἀπότομα. Ἔχασες σαράντα μίλια στὸ ξεκίνημα, Φλέτς! Πρέπει νὰ πηγαίνεις μαλακά! Σταθερὰ ἀλλὰ μαλακά, μὴ τὸ ξεχνᾶς!».

Ἀφέθηκε νὰ πέσει στὸ ὕψος τοῦ νεώτερου γλάρου. «Ἄς τὸ δοκιμάσουμε τώρα μαζί, σὲ σχηματισμό. Καὶ πρόσεξε τὴ στροφή πρὸς τὰ πάνω. Νὰ τὴν ἀρχίσεις μαλακά, μὲ ἄνεση». Σὲ τρεῖς μῆνες ὁ Ἰωνάθαν εἶχε ἄλλους ἕξι μαθητές. Ὅλοι τοὺς Ἀπόβλητοι, ἀλλὰ καὶ γεμάτοι περιέργεια γι' αὐτὴν τὴν παράξενη καινούργια ιδέα: ἡ πτήση γιὰ τὴ χαρὰ τῆς πτήσης.

Κι ὡστόσο, τοὺς ἦταν πιὸ εὐκόλο νὰ ἀσκοῦνται σὲ δύσκολες ἐπιδόσεις παρὰ νὰ καταλαβαίνουν τὸ σκοπὸ πὸν κρυβόταν πίσω ἀπὸ τὸ πέταγμα. «Ὁ καθένας μας εἶναι, στ' ἀλήθεια, μιὰ ιδέα τοῦ Μεγάλου Γλάρου, μιὰ ἀπεριόριστη ιδέα λευτεριάς», τοὺς ἔλεγε ὁ Ἰωνάθαν, τ' ἀπογεύματα στὴν παραλία «καὶ ἡ πτήση μὲ ἀπόλυτη ἀκρίβεια εἶναι ἓνα βῆμα γιὰ νὰ πλησιάσουμε τὴν ἔκφραση τῆς πραγματικῆς μας φύσης. Κάθε τί πὸν μᾶς περιορίζει πρέπει νὰ τὸ ἀποβάλουμε. Κι' αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο οἱ ἀσκήσεις σὲ μεγάλη ταχύτητα, σὲ μικρὴ ταχύτητα, καὶ οἱ ἀκροβασίες...».

... Καὶ τοὺς μαθητές του τοὺς ἔπαιρνε ὁ ὕπνος, ἀποκαμωμένοι καθὼς ἦταν ἀπ' τὶς πτήσεις τῆς μέρας. Ἀγαποῦσαν τὴν ἄσκηση, γιατί εἶχε ταχύτητα καὶ ἀγωνία καὶ γιατί ἔτρεφε τὴν πείνα τοὺς γιὰ μάθηση πὸν φούντωνε στὸ κάθε μάθημα. Οὔτε ἓνας ὅμως, οὔτε κἂν ὁ Φλέτσερ Λὺντ Γλάρος, δὲν ἔφτασε στὸ σημεῖο νὰ πιστέψει πὼς τὸ πέταγμα μὲ τὶς ιδέες μποροῦσε νὰ εἶναι τόσο πραγματικὸ ὅσο τὸ πέταγμα μὲ τὰ φτερὰ καὶ μὲ τὸν ἄνεμο.

«Ὅλο σας τὸ σῶμα, ἀπὸ τὴν ἄκρη τῆς μιᾶς φτερούγας σας στὴν ἄλλη», τοὺς ἔλεγε ἄλλοτε πάλι ὁ Ἰωνάθαν, «δὲν εἶναι παρὰ ἡ ἴδια σας ἡ σκέψη, σ' ἓνα σχῆμα πὸν σᾶς εἶναι ὁρατό. Σπάστε τὰ δεσμὰ τῆς σκέψης σας, καὶ τότε, ταυτόχρονα, θὰ σπάσετε τὰ δεσμὰ τοῦ σώματος σας...». Ὅπως ὅμως κι' ἂν τό ἔλεγε, ἀκουγόταν πάντα σὰν κάτι εὐχάριστα φανταστικὸ, καὶ τοὺς χρειάζονταν κι' ἄλλα τέτοια γιὰ ν' ἀποκοιμηθοῦν.

Ἐνα μῆνα μόλις ἀργότερα ὁ Ἰωνάθαν εἶπε πὼς εἶχε ἔρθει ἡ στιγμή νὰ γυρίσουν στὸ Σμήνος.

«Δὲν εἶμαστε ἔτοιμοι!» εἶπε ὁ Ἑρρίκος Καλβῖνος Γλάρος. Καὶ δὲν θὰ μᾶς δεχτοῦν! Εἶμαστε Ἀπόβλητοι! Δὲν μποροῦμε νὰ πᾶμε μὲ τὸ ζόρι σ' ἓναν τόπο ὅπου δὲ μᾶς θέλουν, δὲ γίνεται!».

«Εἶμαστε λεύτεροι νὰ πᾶμε ὅπου μᾶς ἀρέσει καὶ νὰ μείνουμε αὐτὸ πὸν εἶμαστε», ἀπάντησε ὁ Ἰωνάθαν κι' ἀνασηκώθηκε ἀπ' τὴν ἄμμο καὶ στράφηκε ἀνατολικά, πρὸς τὴν πατρικὴ γῆ τοῦ Σμήνου.

Οἱ μαθητές στάθηκαν γιὰ λίγο τρομαγμένοι, γιατί ὁ Νόμος τοῦ Σμήνου ὀρίζει πὼς ἓνας Ἀπόβλητος ποτὲ δὲν ἐπιστρέφει. Κι' ὁ Νόμος δὲν παραβιάστηκε οὔτε μιὰ φορὰ σὲ δέκα χιλιάδες χρόνια. Ὁ Νόμος ἔλεγε μεῖνε· ὁ Ἰωνάθαν ἔλεγε πήγαινε· κι' εἶχε κιόλας διασχίσει ἓνα μίλι θάλασσα. Ἄν περίμεναν κι' ἄλλο, θὰ ἔφτανε στὸ ἐχθρικὸ Σμήνος μόνος του.

«Ακοῦστε, ἐμεῖς δὲ χρῶσθᾶμε ὑπακοὴ στὸ Νόμο ἀφοῦ δὲν εἴμαστε πιὰ μέλη τοῦ Σμήνου. Ἔτσι δὲν εἶναι;», εἶπε ὁ Φλέτσερ κάπως ἀτολμα. «Κι' ἔπειτα, ἂν γίνεи каυγάς, θά 'μαστε πολὺ πιὸ χρήσιμοι ἐκεῖ παρὰ ἐδῶ».

Κι' ἔτσι πλησίασαν πετώντας ἀπ' τὰ δυτικὰ κεῖνο τὸ πρωινό, οἱ ὀκτῶ σ' ἓνα διπλὸ πρισματικὸ σχηματισμό, μὲ τὶς ἄκρες ἀπ' τὶς φτεροῦγες τοὺς σχεδὸν ν' ἀγγίζουσιν. Ἐφτασαν πάνω ἀπ' τὴν Ἀκτὴ τοῦ Συμβουλίου τοῦ Σμήνου μὲ ταχύτατα ἑκατὸν τριάντα πέντε μίλια τὴν ὥρα, μὲ τὸν Ἰωνάθαν ἐπικεφαλῆς, τὸν Φλέτσερ νὰ πετάει ἤρεμα στὸ δεξί του φτερό, καὶ τὸν Ἑρρίκο Καλβίνο ν' ἀγωνίζεται θαρραλέα ἀριστερά του. Ὑστερα ὅλος ὁ σχηματισμὸς ἔγειρε ἀργὰ δεξιὰ καθὼς τὸ κάθε πουλὶ ἔκανε ἀνάποδη στροφὴ γιὰ νὰ βρεθοῦν ξανὰ στὸ ἴδιο ὕψος κι' ὁ ἀέρας χτυποῦσε ἀπάνω τοὺς σκληρά.

Οἱ στριγγιλιές καὶ οἱ κρωγμοὶ τῆς καθημερινῆς ζωῆς στὸ Σμήνος κόπηκαν ξαφνικά, θαρρεῖς πὼς ὁ σχηματισμὸς ἦταν ἓνα τεράστιο μαχαῖρι, κι' ὀχτῶ χιλιάδες μάτια γλάρων κοίταζαν προσηλωμένα. Τὸ καθένα ἀπ' τὰ ὀκτῶ πουλιά, μὲ τὴ σειρά του στράφηκε ἀπότομα πρὸς τὰ πάνω σὲ ἀκροβατικὴ περιστροφὴ κι' ἔκανε ὀλόκληρη βόλτα γιὰ νὰ καταλήξει σχεδὸν ἀκίνητο καὶ νὰ σταθεῖ πάνω στὴν ἄμμο.

Ἐπειτα, λὲς κι' αὐτὸ συνέβαινε κάθε μέρα, ὁ Ἰωνάθαν Γλάρος ἄρχισε τὴν κριτικὴ του γιὰ τὴν πτήση.

«Πρῶτ' ἀπ' ὅλα», εἶπε μ' ἓνα δυσανεστημένο χαμόγελο, «ἀργήσατε ὅλοι κάπως νὰ πάρετε τὴ θέση σας στὸ σχηματισμό...»

Κάτι σὰν ἀστραπὴ διαπέρασε τὸ Σμήνος. Οἱ γλάροι αὐτοὶ εἶναι Ἀπόβλητοι! Καὶ ξαναγύρισαν!

Κι' αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ συμβεῖ! Οἱ προβλέψεις τοῦ Φλέτσερ γιὰ μάχη διαλύθηκαν μέσα στὴ σύγχυση τοῦ Σμήνου.

«Ναί, φυσικά, ἔχεις δίκιο, εἶναι Ἀπόβλητοι», εἶπε ἓνας ἀπ' τοὺς νεώτερους γλάρους, «ὅμως, τί 'ναι τοῦτο φίλε; Ποῦ μάθανε νὰ πετοῦν ἔτσι;».

Χρειάστηκε σχεδὸν μιὰ ὥρα γιὰ νὰ περάσει ἡ Ἐντολὴ τοῦ Γέροντα σ' ὅλο τὸ Σμήνος: Ἀγνοεῖστε τοὺς. Ὁ γλάρος ποὺ μιλάει σ' ἓναν Ἀπόβλητο εἶναι κι' αὐτὸς Ἀπόβλητος. Ὁ γλάρος ποὺ κοιτάζει ἓναν Ἀπόβλητο, παραβαίνει τὸ Νόμο τοῦ Σμήνου.

Πλάτες μὲ σταχτιὰ φτερὰ στράφηκαν ἀπὸ κείνη τὴ στιγμὴ ἀπέναντι στὸν Ἰωνάθαν, ἐκεῖνος ὅμως δὲ φάνηκε νὰ τὸ πρόσεξε. Πραγματοποίησε τὶς ἀσκήσεις του ἀκριβῶς πάνω ἀπ' τὴν Ἀκτὴ τοῦ Συμβουλίου καὶ γιὰ πρώτη φορὰ ἄρχισε νὰ πιέζει τοὺς μαθητές του ὡς τὰ ὄρια τῆς ἰκανότητάς τους.

«Μάρτιν Γλάρε!», φώναξε στὴν ἄλλη ἄκρη τ' οὐρανοῦ. «Λὲς πὼς ξέρεις νὰ πετᾶς μὲ χαμηλὴ ταχύτητα. Δὲν ξέρεις τίποτα ἂν δὲν τὸ ἀποδείξεις! ΠΕΤΑ!».

Κι' ἔτσι ὁ μικρὸς Μάρτιν Γουίλλιαμ Γλάρος, καθὼς βρέθηκε ἀπρόσμενα κάτω ἀπὸ τὰ πυρὰ τοῦ ἐκπαιδευτῆ του, ξεπέρασε, ἔκπληκτος τὸν ἑαυτό του κι' ἔγινε ἄσσος στὶς πτήσεις μὲ μικρὴ ταχύτητα. Μὲ τὸ πιὸ ἀπαλὸ ἀγέρι μποροῦσε νὰ κυρτώνει τὰ φτερά του γιὰ ν' ἀνασηκωθεί, δίχως τὸ παραμικρὸ φτερούγισμα, ἀπ' τὴν ἄμμο ὡς τὰ σύννεφα καὶ πίσω πάλι.

Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ὁ Τσάρλς Ρόλαντ Γλάρος πέταξε ὡς τὸν Ἀέρα τοῦ Μεγάλου Βουνοῦ σὲ ὕψος εἴκοσι τέσσερις χιλιάδες πόδια, κατέβηκε γαλάζιος ἀπ' τὴν παγερὴ ἀραιὴ ἀτμόσφαιρα, ἔκπληκτος κι' εὐτυχισμένος, ἀποφασισμένος νὰ πετάξει ἀκόμα πιὸ ψηλὰ τὴν ἐπαύριο.

Ὁ Φλέτσερ Γλάρος, ποὺ ἄγαπωσε τὶς ἀκροβασίες ὅσο κανένας ἄλλος, πέτυχε ἐπιτέλους τὴν ἀνοδική του πτήση μὲ δεκαεξὶ ἀργεὲς περιστροφές καὶ τὴν ἐπομένη ὀλοκλήρωσε τὴν ἐπίδοσή του μὲ τρεῖς τοῦμπες μὲ τὰ φτερά του ν' ἀστράφτουν κάτασπρες ἠλιαχτίδες πάνω σὲ μίαν ἀμμουδιά ὅπου κάμποσα μάτια τὸν κοίταζαν στὰ κλεφτά.

Κάθε ὥρα καὶ στιγμή ὁ Ἰωνάθαν ἦταν ἐκεῖ στὸ πλευρὸ τοῦ κάθε μαθητῆ, γιὰ νὰ τοῦ δείξει, γιὰ νὰ τὸν συμβουλέψει, πιέζοντάς τον περισσότερο, καθοδηγώντας τον. Πετοῦσε μαζί τους διασχίζοντας τὴ νύχτα, τὰ σύννεφα καὶ τὴ θύελλα, καὶ τὸ χαιρόταν, ἐνῶ τὸ Σμήνος κούρνιαζε στριμωγμένο μίζερα στὴ γῆ.

Ὅταν τέλειωναν τὶς πτήσεις τους οἱ μαθητὲς ξεκουράζονταν στὴν ἄμμο καὶ ταυτόχρονα ἄκουγαν πιὸ προσεχτικὰ τὸν Ἰωνάθαν. Εἶχε κάτι παλαβὲς ιδέες ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ τὶς καταλάβουν, ἀλλὰ εἶχε κι' ἄλλες σωστὲς ποὺ τὶς καταλάβαιναν.

Σιγὰ-σιγὰ, μέσα στὴ νύχτα, ἓνας ἄλλος κύκλος σχηματίστηκε γύρω ἀπ' τὸν κύκλο τῶν μαθητῶν — ἓνας κύκλος ἀπὸ περίεργους γλάρους ποὺ ἄκουγαν γιὰ ὧρες στὸ σκοτάδι, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς δὲ θὰ ἔβλεπαν κανένα καὶ δὲ θὰ τοὺς ἔβλεπε κανεὶς καὶ χάνονταν πρὶν ξημερώσει.

Ἐνα μῆνα μετὰ τὴν ἐπιστροφή ὁ πρῶτος γλάρος τοῦ Σμήνου πέρασε τὴ διαχωριστικὴ γραμμὴ καὶ ζήτησε νὰ μάθει νὰ πετάει. Μ' αὐτὴ του τὴν ἐνέργεια ὁ Τέρενς Λόουελ Γλάρος ἔγινε πούλι καταδικασμένο, ὀνομάστηκε Ἀπόβλητος· κι' ἔγινε ὁ ὄγδοος μαθητῆς τοῦ Ἰωνάθαν.

Τὴν ἐπομένη νύχτα ἔφτασε ἀπὸ τὸ Σμήνος ὁ Κερκ Μάϋναρτ Γλάρος, περπατώντας μπατάλικα στὴν ἄμμο, σέρονοντας τὸ ἀριστερὸ του φτερό, κι ἔπεσε ἐξαντλημένος στὰ πόδια τοῦ Ἰωνάθαν. «Βοήθησέ με» εἶπε ἀχνά, μιλώντας ὅπως μιλοῦν οἱ ἐτοιμοθάνατοι. «Περισσότερο ἀπὸ κάθε τί ἄλλο στὸν κόσμον θέλω νὰ πετάω...».

«Ἐλα λοιπόν», εἶπε ὁ Ἰωνάθαν. Ἀνέβα μαζί μου μακριὰ ἀπ' τὴ γῆ, καὶ θ' ἀρχίσουμε».

«Μὰ δὲν καταλαβαίνεις. Τὸ φτερό μου. Δὲν μπορῶ νὰ κουνήσω τὸ φτερό μου».

«Μάϋναρτ Γλάρε, εἶσαι λεύτερος νὰ εἶσαι ὁ ἑαυτός σου, ὁ ἀληθινὸς ἑαυτός σου, ἐδῶ καὶ τώρα, καὶ τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ σταθεῖ στὸ δρόμο σου. Εἶναι ὁ Νόμος τοῦ Μεγάλου Γλάρου, ὁ Νόμος ποὺ Εἶναι».

«Θέλεις νὰ πεῖς πὼς μπορῶ νὰ πετάξω;».

«Λέω πὼς εἶσαι λεύτερος».

Ἔτσι ἀπλὰ καὶ γρήγορα, ὁ Κερκ Μάϋναρτ Γλάρος ἄνοιξε τὰ φτερά του, δίχως κόπο, κι' ἀνασηκώθηκε στὸ μαῦρο ἀέρα τῆς νύχτας. Τὸ Σμῆνος ξύπνησε ξαφνικὰ μὲ τὴ φωνή του, ὅσο πιὸ δυνατὰ μποροῦσε νὰ φωνάξει, ἀπὸ πεντακόσια πόδια ψηλά: «Μπορῶ νὰ πετάξω! Ἀκούστε! ΜΠΟΡΩ ΝΑ ΠΕΤΑΞΩ!». Τὰ ξημερώματα ὡς χίλια πουλιὰ στέκονταν ἔξω ἀπ' τὸν κύκλο τῶν μαθητῶν, κοιτάζοντας περιέργα τὸ Μάϋναρτ. Δὲν τοὺς ἔνοιαζε ἂν θὰ τοὺς ἔβλεπαν ἢ ὄχι, κι' ἄκουγαν, προσπαθώντας νὰ καταλάβουν τὸν Ἰωνάθαν Γλάρο.

Μιλοῦσε γιὰ πολὺ ἀπλὰ πράγματα — πὼς εἶναι σωστὸ γιὰ ἓνα γλάρο νὰ πετάει, πὼς ἡ λευτεριά εἶναι ἡ πραγματικὴ φύση τῆς ὑπαρξίης του, πὼς ὅ,τι ἐναντιώνεται σ' αὐτὴ τὴ λευτεριά πρέπει νὰ τὸ ἀπορρίπτει, κι' ἂν ἀκόμα εἶναι κάθε μορφῆς τύπος, ἢ προκατάληψη ἢ περιορισμὸς.

«Νὰ τὸ ἀπορρίπτουμε», ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ ἀπ' τὸ πλῆθος, «ἀκόμα κι' ἂν εἶναι ὁ Νόμος τοῦ Σμῆνου;».

«Ὁ μόνος ἀληθινὸς νόμος εἶναι ὁ νόμος ποὺ ὀδηγεῖ στὴ λευτεριά», εἶπε ὁ Ἰωνάθαν. «Ἄλλος νόμος δὲν ὑπάρχει».

«Καὶ πὼς περιμένεις νὰ πετάξουμε ἐμεῖς ὅπως πετᾷς ἐσύ;», ἀκούστηκε μιὰ ἄλλη φωνή. «Ἐσὺ εἶσαι ξεχωριστὸς καὶ προικισμένος καὶ θεϊκός, πάνω ἀπὸ τ' ἄλλα πουλιά».

«Κοίτα τὸν Φλέτσερ! τὸν Λόουελ! Τὸν Τσάρλς Ρόλαντ! τὸν Τζούντη Λη! Μήπως εἶναι κι' αὐτοὶ ξεχωριστοὶ καὶ προικισμένοι καὶ θεϊκοί; Δὲν ἔχουν τίποτα περισσότερο ἀπὸ σᾶς, δὲν ἔχουν τίποτα περισσότερο ἀπὸ μένα. Ἡ μόνη διαφορά, ἡ μόνη βασικὴ, διαφορά, εἶναι πὼς ἄρχισαν νὰ καταλαβαίνουν τί πραγματικὰ εἶναι, κι' ἄρχισαν νὰ ἐξασκοῦνται σ' αὐτό».

Οἱ μαθητὲς του, ἐκτὸς ἀπ' τὸν Φλέτσερ, κουνήθηκαν ἀμήχανα. Δὲν εἶχαν ἀντιληφθεῖ πὼς αὐτὸ ἔκαναν ὡς τώρα.

Τὸ πλῆθος μεγάλωνε κάθε μέρα, ἐρχόταν νὰ ρωτήσῃ, νὰ λατρέψῃ, νὰ χλευάσῃ.

«Λένε στὸ Σμῆνος πὼς ἂν δὲν εἶσαι Γιὸς τοῦ ἴδιου τοῦ Μεγάλου Γλάρου», εἶπε ὁ Φλέτσερ ἓνα πρωὶ στὸν Ἰωνάθαν ὕστερ' ἀπὸ τὶς ἀσκήσεις σὲ Ἀνώτατες Ταχύτητες, «τότε βρίσκεσαι χίλια χρόνια μπροστὰ ἀπ' τὴν ἐποχὴ σου».

Ὁ Ἰωνάθαν ἀναστέναξε. Αὐτὸ εἶναι τὸ τίμημα τῆς παρανόησης, σκέφτηκε. Σὲ ἀποκαλοῦν διάβολο ἢ σὲ ἀποκαλοῦν θεό. «Ἐσὺ τί λές, Φλέτσερ; Βρισκόμαστε ἄραγε μπροστὰ ἀπ' τὴν ἐποχὴ μας;».

Μακριὰ σιωπὴ. «Νὰ σοῦ πῶ, πτήσεις τέτοιου εἴδους ἦταν πάντοτε διαθέσιμες ἐδῶ γιὰ νὰ τὶς μάθει ὅποιος ἤθελε νὰ τὶς ἀνακαλύψῃ· αὐτὸ δὲν ἔχει σχέση μὲ τὴν ἐποχὴ μας. Ἴσως

βρισκόμαστε πιο μπροστά απ' τή μόδα. Πιο μπροστά απ' τόν τρόπο πού πετοῦνε οί περισσότεροι γλάροι».

«Αὐτό εἶναι σημαντικό», εἶπε ὁ Ἰωνάθαν καί κύλησε γιά νά πετάξει γιά λίγο ἀνάποδα. «Αὐτό εἶναι πολὺ καλύτερο απ' τὸ νά βρισκόμαστε μπροστά απ' τὴν ἐποχή μας».

Συνέβηκε μιὰ βδομάδα μόλις ἀργότερα. Ὁ Φλέτσερ δίδασκε τὰ βασικὰ στοιχεῖα τῆς πτήσης μὲ μεγάλη ταχύτητα σὲ μιὰ τάξη ἀπὸ νέους μαθητές. Ἄρχιζε μόλις τὴν ἀνάδυση μιᾶς κάθετης πτήσης ἀπὸ ἑπτὰ χιλιάδες πόδια — μιὰ μακριὰ σταχτιά γραμμὴ σὰ βολίδα, λίγους πόντους πάνω απ' τὴν ἀμμουδιά — ὅταν ἓνα νεαρὸ πουλὶ στὴν πρώτη του δοκιμὴ γλίστρησε στὴν τροχιά του καλώντας τὴ μητέρα του. Μὲ μόλις ἓνα δέκατο τοῦ δευτερολέπτου στὴ διάθεσή του γιά ν' ἀποφύγει τὸ νεαρὸ, ὁ Φλέτσερ Λὺντ Γλάρος ἔκανε μιὰ κίνηση ἀριστερά, μὲ ταχύτητα πάνω ἀπὸ διακόσια μίλια τὴν ὥρα, κι' ἔπεσε πάνω σ' ἓνα πελώριο γρανιτένιο βράχο.

Εἶχε τὴν αἴσθησι πὼς ὁ βράχος ἦταν μιὰ τεράστια σκληρὴ πόρτα πού ὀδηγοῦσε σ' ἓναν ἄλλο κόσμο. Ἕνα ξέσπασμα φόβου καὶ ζαλάδας καὶ μαυρίλας, κι' ὕστερα βρέθηκε ἀκυβέρνητος σ' ἓνα παράξενο, πολὺ παράξενο οὐρανό, μιὰ νά ξεχνάει, μιὰ νά θυμᾶται, καὶ πάλι νά ξεχνάει· φοβισμένος καὶ μελαγχολικὸς καὶ λυπημένος... τρομερὰ λυπημένος.

Ἡ φωνὴ τὸν πλησίασε ὅπως τὴν πρώτη μέρα πού συνάντησε τὸν Ἰωνάθαν Λίβινγκστον Γλάρο.

«Τὸ κόλπο, Φλέτσερ, εἶναι νά προσπαθοῦμε νά ξεπεράσουμε τοὺς περιορισμοὺς μας μὲ τὴ σειρά, ὑπομονετικά. Ἡ πτήση μέσα απ' τὸ βράχο εἶναι κάτι πού τὸ ἀντιμετωπίζουμε λίγο ἀργότερα στὸ πρόγραμμά μας».

«Ἰωνάθαν!».

«Γνωστὸς καὶ ὡς Γιὸς τοῦ Μεγάλου Γλάρου», ὁ ἐκπαιδευτὴς τοῦ εἶπε ξερά.

«Ματὶ κάνεις ἐδῶ; Τὰ βράχια! Δὲν εἶμαι... δέν... πέθανα».

« ὦ! Φλέτς, ἔλα τώρα. Σκέψου. Ἄν μοῦ μιλάς αὐτὴ τὴ στιγμή, τότε εἶναι φανερὸ πὼς δὲν πέθανες· ἔτσι δὲν εἶναι; Αὐτὸ πού κατόρθωσες νά κάνεις ἦταν ν' ἀλλάξεις κάπως ἀπότομα τὸ ἐπίπεδο τῆς συνειδήσεώς σου. Τώρα θὰ διαλέξεις ἐσύ. Μπορεῖς νά παραμείνεις ἐδῶ καὶ νά μάθεις σ' αὐτὸ τὸ ἐπίπεδο - πού εἶναι ἀρκετὰ ψηλότερο, ἐδῶ πού τὰ λέμε, απ' τὸ ἐπίπεδο πού ἄφησες - ἢ μπορεῖς νά γυρίσεις πίσω καὶ νά ἐξακολουθήσεις νά δουλεύεις μὲ τὸ Σμήνος. Οἱ Γέροντες ἔλπιζαν πὼς θὰ συνέβαινε κάποια καταστροφὴ καὶ ζαφνιάστηκαν πού τοὺς ἐξυπηρέτησες τόσο εὐκόλα».

«Θέλω νά γυρίσω πίσω στὸ Σμήνος, φυσικά. Μόλις ἄρχισα μὲ τὴν καινούργια ὀμάδα!».

«Πολὺ καλά, Φλέτσερ. Θυμᾶσαι τί λέγαμε γιά τὸ σῶμα μας, πού δὲν εἶναι παρὰ ἡ ἴδια ἡ σκέψη...».

Ὁ Φλέτσερ τίναξε τὸ κεφάλι του κι' ἀπλώσε τὰ φτερά του κι' ἀνοιξε τὰ μάτια του ἐκεῖ στὴ βάση τοῦ βράχου, καταμεσῆς σ' ὅλο τὸ συγκεντρωμένο Σμῆνος. Ἀκούστηκε μία μεγάλη χλαλοὴ ἀπὸ κρωγμοὺς καὶ στριγγλιές τοῦ πλήθους μόλις κουνήθηκε.

«Εἶναι ζωντανός! Αὐτὸς ποὺ ἦταν νεκρὸς ζεῖ!»

«Τὸν ἄγγιξε μὲ τὴν ἄκρη τῆς φτερούγας του! Τὸν ἔφερε πίσω στὴ ζωὴ! Ὁ Γιὸς τοῦ Μεγάλου Γλάρου!».

«Ὅχι! Τὸ ἀρνιέται! Εἶναι ὁ διάβολος! ΔΙΑΒΟΛΟΣ! Ἦρθε νὰ διαλύσει τὸ Σμῆνος!».

Ἦταν τέσσερες χιλιάδες γλάροι στὸ πλῆθος, φοβισμένοι ἀπ' ὅ,τι εἶχε συμβεῖ καὶ ἡ κραυγὴ «ΔΙΑΒΟΛΟΣ» πέρασε μπροστὰ τους ὅπως ὁ ἄνεμος στὸ φουρτουνιασμένο ὠκεανό. Μάτια παγερά, ράμφη κοφτερά, πλησίαζαν γιὰ νὰ καταστρέψουν.

«Θὰ αισθανόσουν καλύτερα, ἂν φεύγαμε, Φλέτσερ;», ρώτησε ὁ Ἰωνάθαν.

«Μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν θὰ ἔχα ἀντίρρηση...».

Τὴν ἴδια στιγμὴ βρέθηκαν νὰ στέκονται μαζὶ μισὸ μίλι μακριά, καὶ τ' ἀστραφτερὰ ράμφη τοῦ ὄχλου ἐκλείσαν τὸ κενό.

«Γιατί ἄραγε», ἀναρωτήθηκε γεμάτος ἀπορία ὁ Ἰωνάθαν, «τὸ πιὸ δύσκολο πρᾶγμα στὸν κόσμο εἶναι νὰ πείσεις ἓνα πουλὶ πὼς εἶναι λεύτερο, καὶ πὼς μπορεῖ νὰ τ' ἀποδείξει μόνο του ἂν ἀσκηθεῖ γιὰ λίγο; Γιατί πρέπει νὰ ἔναι τόσο δύσκολο;».

Ὁ Φλέτσερ ἔπαιξε ἀκόμα τὰ μάτια ἀπ' τὴν ξαφνικὴ ἀλλαγὴ τοῦ τοπίου.

«Τί ἔκανες τώρα μόλις; Πῶς φτάσαμε ἔδῳ;».

«Εἶπες πὼς ἤθελες νὰ ξεφύγεις ἀπ' τὸν ὄχλο, ὄχι;».

«Ναί! ὅμως πῶς κατάφερες...».

«Ὅπως κάθετι ἄλλο, Φλέτσερ. Μὲ τὴν ἀσκηση».

Ὡς τὸ ξημέρωμα τὸ Σμῆνος εἶχε ξεχάσει τὴν παραφροσύνη του, ὄχι ὅμως κι ὁ Φλέτσερ. «Ἰωνάθαν, θυμᾶσαι τί εἶπες πρὶν ἀπὸ καιρὸ, ν' ἀγαπᾶμε τὸ Σμῆνος τόσο ὥστε νὰ γυρνᾶμε πίσω γιὰ νὰ τὸ βοηθήσουμε νὰ μάθει;»

«Βέβαια».

«Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πῶς κατορθώνεις ν' ἀγαπᾶς ἓναν ὄχλο ἀπὸ πουλιὰ ποὺ προσπάθησαν πρὶν ἀπὸ λίγο νὰ σὲ σκοτώσουν».

«Ω! Φλέτς, δὲν τ' ἀγαπᾷς αὐτό! Δὲν ἀγαπᾷς, φυσικά, τὸ μῖσος καὶ τὴν κακία. Πρέπει ν' ἀσκηθεῖς καὶ νὰ βλέπεις τὸν πραγματικὸ γλάρο, τὴν καλοσύνη μέσα στὸν καθένα τους, καὶ νὰ τοὺς βοηθήσεις νὰ τὴν δοῦν κι οἱ ἴδιοι. Αὐτὸ ἐννοῶ ὅταν λέω ἀγάπη. Εἶναι μεγάλο κέφι, ὅταν βρεῖς τὸ κόλπο γιὰ νὰ τὸ πετύχεις.

»Θυμᾶμαι, λόγου χάρι, ἓνα ἄγριο νέο πουλί, τὸ λέγαν Φλέτσερ Λὺντ Γλάρο. Εἶχε μόλις γίνεи ἀπόβλητος, ἔτοιμος νὰ πολεμήσει τὸ Σμῆνος ὡς τὸ θάνατο, ξεκινώντας νὰ χτίσει τὴ δικιά του πικρὴ κόλαση μακριὰ στοὺς Πέρα Βράχους. καὶ νά, σήμερα χτίζει, ἀντίθετα, τὸ δικό του παράδεισο καὶ καθοδηγεῖ ὀλόκληρο τὸ Σμῆνος σ' αὐτὴ τὴν κατεύθυνση».

Ὁ Φλέτσερ στράφηκε στὸν ἐκπαιδευτὴ του καὶ γιὰ μιὰ στιγμή φάνηκε τρόμος στὸ μάτι του. «Ἐγὼ νὰ καθοδηγῶ; Τί θές νὰ πεῖς ἐγὼ νὰ καθοδηγῶ; Ἐκπαιδευτὴς εἶσαι ἐσύ. Δὲν θὰ μποροῦσες νὰ φύγεις!».

«Δὲ θὰ μποροῦσα; Δὲ νομίζεις πὼς ἴσως ὑπάρχουν ἄλλα σμῆνη, ἄλλοι Φλέτσερ, ποὺ χρειάζονται ἓναν ἐκπαιδευτὴ περισσότερο ἀπ' ὅσο τοῦτο τὸ Σμῆνος ποὺ βρίσκεται κιόλας στὸ δρόμο του πρὸς τὸ Φῶς;».

«Ἐγώ; Μὰ Ἴων, ἐγὼ εἶμαι ἓνας κοινὸς γλάρος καὶ σὺ εἶσαι...».

«... ὁ μόνος Γιὸς τοῦ Μεγάλου Γλάρου, ὑποθέτω;». Ὁ Ἰωνάθαν ἀναστέναξε καὶ κοίταξε πέρα στὴ θάλασσα. «Δὲ μὲ χρειάζεσαι ἄλλο πιά. Χρειάζεται νὰ ἐξακολουθεῖς ν' ἀποκαλύπτεις τὸν ἑαυτό σου, λίγο παραπάνω κάθε μέρα, ἐκεῖνον τὸν ἀληθινό, τὸν ἀπεριόριστο Φλέτσερ Γλάρο. Ἐκεῖνος εἶναι ὁ ἐκπαιδευτὴς σου. Πρέπει νὰ τὸν καταλαβαίνεις καὶ ν' ἀσκεῖσαι μ' αὐτόν».

Μιὰ στιγμή ἀργότερα τὸ σῶμα τοῦ Ἰωνάθαν κυμάτιζε στὸν ἀέρα, ἀσπρογυάλιζε κι ἄρχισε νὰ γίνεται διάφανο. «Μὴν τοὺς ἀφήσεις νὰ διαδίδουν κουτὲς φήμες γιὰ μένα, ἢ νὰ μὲ κάνουν θεό, Σύμφωνοι Φλέτς; Εἶμαι γλάρος. Μ' ἀρέσει νὰ πετάω, ἴσως...».

«ΙΩΝΑΘΑΝ!».

«Καημένε Φλέτς. Μὴ πιστεύεις ὅ,τι λένε τὰ μάτια σου. Δείχνουν μόνο τοὺς περιορισμούς. Νὰ κοιτάξεις τὴν κατανόησή σου, ν' ἀνακαλύπτεις ὅ,τι γνωρίζεις ἤδη, καὶ θὰ δεῖς πὼς πρέπει νὰ πετᾷς».

Τὸ ἀσπρογυάλισμα σταμάτησε. Ὁ Ἰωνάθαν Γλάρος εἶχε ἐξαφανιστεῖ στὸν ἀέρα.

Ἵστερα ἀπὸ λίγο, ὁ Φλέτσερ Γλάρος σύρθηκε στὸν οὐρανὸ καὶ στάθηκε ἀπέναντι σὲ μιὰ ἐντελῶς καινούργια ὀμάδα μαθητῆς, ποὺ ἀνυπομονοῦσαν γιὰ τὸ πρῶτο τους μάθημα.

«Πρῶτ' ἀπ' ὅλα», εἶπε βαριά, «πρέπει νὰ καταλάβετε πὼς ἓνας γλάρος εἶναι μιὰ ἀπεριόριστη ἰδέα τῆς λευτεριάς, ἓνα ὁμοίωμα τοῦ Μεγάλου Γλάρου κι ὅλο σας τὸ σῶμα, ἀπ' τὴν ἄκρη τῆς μιᾶς φτερούγας σας στὴν ἄλλη, δὲν εἶναι παρὰ ἡ ἴδια σας ἡ σκέψη».

Οί νεαροί γλάροι τὸν κοίταξαν εἰρωνικά. Τί μας λέει, σκέφτηκαν, αὐτὸ δὲν εἶναι κανόνας ἀκροβασίας.

Ὁ Φλέτσερ ἀναστέναξε καὶ ξανάρχισε. «Χμ! Ἄ!.. πολὺ καλά», εἶπε καὶ τοὺς κοίταξε μὲ αὐστηρὸ μάτι. «Ἄς ἀρχίσουμε μὲ πτήσεις σταθεροῦ ὕψους». Καὶ καθὼς τό ἔλεγε, κατάλαβε μονομιᾶς πὼς ὁ φίλος του μὲ ἀπόλυτη εἰλικρίνεια δὲν ἦταν πιὸ θεϊκὸς ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Φλέτσερ.

«Δίχως περιορισμούς, Ἰωνάθαν;» σκέφτηκε. «Τότε λοιπὸν δὲν ἀπέχει πολὺ ὁ καιρὸς ὅταν θὰ φανερωθῶ μέσ' ἀπ' τὸν ἀέρα στὴ δικιά σου παραλία, νὰ σοῦ δείξω ἓνα δυὸ πράγματα γιὰ τὶς πτήσεις».

Καὶ μολονότι προσπάθησε νὰ φανεῖ αὐστηρὸς στοὺς μαθητές του, ὁ Φλέτσερ Γλάρος τοὺς εἶδε ξαφνικὰ ὅλους ὅπως πραγματικά ἦταν, γιὰ μιὰ μόνο στιγμή, κι ὅχι μόνο του ἄρεσε ἀλλὰ ἀγαποῦσε αὐτὸ πὺ εἶδε. «Δίχως περιορισμούς, Ἰωνάθαν;» σκέφτηκε καὶ χαμογέλασε. Τὸ δικό του κυνήγι τῆς μάθησης εἶχε ἀρχίσει.

